ALICE HARRISON

Bărbatul din pampas

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Argentinianul îi vorbise în spaniolă, dar gesturile lui fuseseră atât de clare încât Lian nu avea cum să nu le înțeleagă. Împingând paharul de băutură neatins din fața ei, ea scutură din cap și se ridică în picioare, netezindu-și poala rochiei negre, cu mâinile care n-o mai ascultau, parcă trădându-i nervozitatea.

– *No*, zise ea împiedicându-se, *nada mas. Disculpeme senor.*

Bărbatul se ridicase și el, dar figura lui trăda mai mult uimire decât mânie.

– *Que pasa?* întrebă el. *No comprendo.*

De la mesele învecinate se întoarseră multe capete spre ei, interesul lor fiind sporit de fata înaltă, cu o coamă de păr blond, lucru cam rar prin acele locuri. Lian surprinse privirea unui bărbat așezat la o masă în spatele ei și roși văzându-i zâmbetul malițios. Era clar ce gândea

acesta: de fapt același lucru pe care-l gândea și cel de la masa ei. Ce prostie să nu realizeze chiar de la început ce fel de loc era acesta și ce i se va cere! Doar nu era la Londra. Se afla la Buenos Aires, un oraș străin, într-o țară străină. Niciodată nu se simțise mai singură ca în acest moment.

– *Sientese por favor,* o îndemnă argentinianul, arătând spre scaunul de pe care ea tocmai se ridicase, apoi i se adresă cu glas scăzut: cât face?

Lian căută disperată cuvintele prin care să-i explice că se înșela, dar vorbele refuzau să-i vină în minte. Ghidurile de călătorie pe care le studiase ea nu cuprindeau expresii pentru astfel de situații. Putea desigur să se întoarcă și să plece lăsându-l acolo, dar se temea că lucrurile nu vor fi chiar atât de simple. Încă o dată atrasă de privirea bărbatului de la masa vecină, i se adresă acestuia cu disperare:

– *Habla usted ingles?*

– Da, zise acesta într-o engleză excelentă, ridicând dintr-o sprânceană. Vrei să-ți traduc ceva?

Lian dădu din cap, dorindu-și să se afle oriunde altundeva dar nu în acest loc.

– V-aș fi foarte recunoscătoare dacă i-ați explica acestui bărbat că nu sunt disponibilă în sensul în care crede el... a fost o neînțelegere.

Bărbatul continua s-o privească, cu o sprânceană ridicată.

– Lucrezi aici, la club, nu?

– Da, zise Lian, ai cărei obraji erau acum ca focul. Dar nu mă ocup cu... *Please, senor*... ea lăsă restul frazei să se piardă, observând că de acum, jumătate din cei prezenți în restaurant îi priveau cu atenție de parcă așteptau să se întâmple ceva. Cu inima bătând, îl văzu pe proprietarul restaurantului venind spre ei, atras desigur de discuția lor. Era același latin gras și chel căruia îi fusese atât de recunoscătoare cu o zi înainte, că-i oferise o slujbă. Dar de ce se ajunsese la situația asta? El știuse de la început pentru ce o angaja, dar ea nu. Fusese foarte sigur că fata va accepta extinderea atribuțiilor de însoțitoare pentru a satisface din toate punctele de vedere clientela restaurantului. Iar ea se dovedise ridicol de naivă.

Bărbatul de la cealaltă masă ridică din umeri de parcă ar fi înțeles situația și i se adresă însoțitorului ei în spaniolă, prea repede pentru ca ea să poată prinde vreun cuvânt. El termină tocmai când proprietarul se apropiase de ei, lăsându-l pe celălalt destul de confuz.

– *Perdoneme, senor* Mendoza, îl imploră acesta.

Ignorându-l pe celălalt bărbat de la masă, cel căruia i se adresase Lian o luă de mână, conducând-o spre o altă masă unde o așeză aproape cu forța, lăsând-o acolo în timp ce el se întoarse să-l îndepărteze pe bărbatul care voia să pună stăpânire pe ea.

Luată prin surprindere Lian îi întâlni ochii negri care o priviră cu vădită satisfacție. Nu era o figură care să inspire încredere, cu trăsăturile lui dure, ochii scrutători, părul negru și tenul măsliniu. Purta o jachetă albă de seară care îi punea în evidență umerii largi, cu o cămașă foarte albă contrastând cu tenul lui închis la culoare. Era un bărbat înalt, zvelt, și degaja forță. Fără să știe de ce, Lian se simțea un pic speriată.

– Nu știu ce i-ai spus, dar trebuie să-ți mulțumesc că m-ai salvat...

El înclină din cap zâmbind satisfăcut.

– Dacă nu ți-a plăcut bărbatul, nu trebuia să-i accepți compania.

Lian făcu o grimasă.

– Părea un om civilizat și apoi, asta este slujba mea, sau mai bine zis a fost.

– Vrei să spui că nu știi ce implică munca în acest restaurant? întrebă el ridicând din sprâncene. Bărbatul o privi sceptic, lucru pentru care ea nu putea să-l condamne. Asta înseamnă că n-ai venit de mult în Argentina.

– De câteva zile. Dar nu este o scuză pentru prostie; am crezut că în slujba de însoțitoare nu trebuie decât să stau de vorbă cu clienții și să fiu prietenoasă cu ei. Așa stau lucrurile în Anglia.

Pe figura bărbatului se putea citi același lucru.

– Ai avut aceeași slujbă și în țara ta?

– Da, în clubul în care am lucrat erau reguli destul de stricte, însoțitoarele nu se puteau încurca chiar dacă voiau, cu clienții.

Bărbatul zâmbi, lăsând să se vadă niște dinți albi, foarte regulați.

– Și aici sunt reguli. Sus există niște camere pentru o mai bună cunoaștere între însoțitoare și client.

– O, Dumnezeule, zise Lian ducându-și mâinile la fața roșie ca focul. Trebuia să-mi dau seama că lucrurile nu stau așa cum mi-am imaginat! Era prea bine să fie adevărat! O slujbă și cazare asigurată era o mană cerească. Eu... ridică încet capul privindu-l; aș putea să vă întreb ce le-ați spus celor doi, *senor*?

– Sigur că da. El părea și mai amuzat de felul în care se derulau lucrurile. Le-am spus că am fost primul care te-a plătit pentru noaptea asta.

– Ce-ați spus? Fata îl privea nedumerită. Nu cred că ați făcut o asemenea afirmație!

– Numai astfel te puteam salva. Lui Rios nu i-a convenit deloc că ai refuzat un client. Mâine îți va cere o parte din banii pe care i-ai câștigat de la mine.

Lian își mușcă buzele.

– Nu voi mai fi aici mâine, zise ea încet. De fapt, aș vrea să plec chiar acum.

– Nu poți pleca, zise el, trăgând-o înapoi pe scaun. Va trebui să stai aici unde te afli până o să-ți spun eu că poți pleca, altfel mă văd nevoit să-l chem pe Rios ca să te convingă să stai. Iar acum dă dovadă de bun-simț.

Lian simți nevoia să se împotrivească.

– Uite ce este, *senor* Mendoza, zise ea lăsându-și capul pe spate, înțeleg că am făcut o prostie, dar nu vei avea cum să mă faci să mai rămân nici o clipă aici împotriva voinței mele. Nimeni nu mă poate opri să plec!

– Crezi că nu? Bărbatul o privea impasibil. Mai ai multe de învățat despre felul în care se poate manifesta un individ ca Rios. Te-a trecut pe lista lui de câștiguri, va trebui să te achiți onorabil. Dacă n-o s-o faci de bunăvoie, va găsi el mijloacele de convingere necesare. Ai auzit de traficul de carne vie?

Fata făcu un gest de protest și încercă să se ridice.

– Nu încerca să mă sperii, n-o să-ți meargă!

– Poate meriți să fii speriată. Dar piața de carne vie există, chiar dacă nu vrei să accepți ideea, iar o englezoaică așa ca tine, cu tenul și părul acesta, se vinde destul de bine. Mai vrei să pleci?

Lian scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Te rog, zise ea. Nu sunt ceea ce crezi. Am fost destul de disperată să accept slujba asta. N-am găsit altceva.

– Așa deci? zise bărbatul printre rotocoalele de fum. Ar fi mai bine să-mi spui povestea ta. Când ai sosit la Buenos Aires?

– Acum două zile. Ea observă că bărbatul o privi surprins și continuă: trebuia să mă alătur unei trupe de dans aici, la clubul Rios, dar, din nefericire, am ajuns prea târziu, ei plecaseră deja spre Porto Alegre. Agenția a încurcat datele.

– Și de ce nu te-ai dus după ei la Porto?

– Nu aveam bani de drum și nici cu agenția n-am putut lua legătura.

Pe figura bărbatului nu se mai putea citi nimic.

– La consulat ai fost?

– Am încercat astăzi, dar era închis pentru weekend. N-am mai avut bani să stau la hotel, așa că atunci când Rios mi-a oferit slujba asta și o cameră, am crezut că o face din bunătate. Dar ar fi trebuit, probabil, să știu că nu ăsta era motivul.

– Da, ar fi trebuit, zise el. Bărbatul continua s-o studieze. Așadar, ești dansatoare. Te pricepi la ceea ce faci?

– Aș vrea să cred că da. Sunt o dansatoare destul de bună, altfel nu mi s-ar fi oferit ocazia să vin în America de Sud.

– Toate fetele din trupă sunt blonde?

– Da, cred că da.

– Atunci felul în care dansează nu mai contează.

– Ce vrei să spui, *senor*?

– Compatrioții mei sunt atrași oricum de spectacol, indiferent dacă fetele au talent sau nu. Blondele naturale sunt rare în țara asta.

Lian îl sfidă.

– Eu dansez bine, *senor*.

– Nu mă îndoiesc. Dar poate că nu în trupe de elită. Am văzut Blue Bells la Rio, acum câteva luni. Erau frumoase și talentate. De ce n-ai dansat cu ele?

– Din cauză că nu sunt destul de înaltă. Acum mi s-a oferit o șansă pe care, din nefericire, am ratat-o. Nu este vina mea că agenția nu m-a trimis unde trebuie.

– Ba te-a trimis unde trebuie dar nu la momentul potrivit. Ai venit să înlocuiești pe careva?

– Da, pe una dintre fete, care a suferit o căzătură. Sau și de asta te îndoiești?

– Te rog să nu-mi vorbești pe tonul ăsta. Nu te afli în Anglia.

Lian își mușcă buzele ca să nu spună ce gândea, nu era în situația în care putea s-o facă. Nici să-i ceară scuze nu voia, așa că tăcu.

– Văd că înțelegi ce ți se spune, ăsta este semn bun. Bărbatul făcu o pauză înainte de a adăuga: familia ta nu s-a împotrivit să pleci atât de departe?

– Nu am familie, zise ea, am crescut în orfelinat. Am douăzeci și doi de ani și sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Am făcut-o în ultimul timp.

– Dar niciodată n-ai plecat atât de departe, replică el. În zece sau unsprezece ani de acum înainte, vei învăța că independența nu-i aduce decât dezavantaje femeii.

– Peste atâția ani n-o să-mi mai pese, oricum, i-o întoarse ea. Lian înconjură localul cu privirea. Un grup latino-american cânta pentru cei care dansau pe ring. Ici și colo își vedea colegele așezate la masa vreunui client. Chiar în timp ce se uita văzu o altă fată cu părul roșu, pe care o cunoștea, cum își ia clientul de mână și-l conduce spre camerele de la etaj.

– Ei, te-ai convins? o întrebă bărbatul. Acum crezi ce-ți spun?

– Parțial. Tot nu mă poți convinge că nu pot pleca de aici dacă vreau.

El ridică din umeri.

– Și dacă pleci unde te vei duce? Nu ai nici bani, după cum ai afirmat, iar hotelurile sunt scumpe.

– Pentru seara asta am bani, de mâine va fi însă o problemă. Poate voi găsi ceva mai ieftin.

– Sunt multe hoteluri, zise el, dar nu pentru femeile neînsoțite. Vei vedea cum îți vei rezolva problema. Deocamdată va trebui să simulezi că-ți face plăcere compania mea.Vom dansa înainte de a comanda ceva de băut.

Lian nu făcu nici o mișcare.

– *Senor* Mendoza, începu ea disperată. Nu sunt dispusă să-ţi accept protecţia în aceste condiţii, sau mai bine zis, vreau să părăsesc imediat localul, dacă nu ai nimic împotrivă. Mă duc să-mi strâng lucrurile. Dacă încearcă cineva să mă oprească o să chem poliţia.

– Poţi să şi începi s-o faci, zise bărbatul, nu-ţi va ajuta la nimic. El o lăsă un moment pentru a vedea care era următoarea ei mişcare şi-i spuse: eşti prea inteligentă pentru ca să mă sfidezi până la capăt. Iar acum, vom dansa, după cum ţi-am mai spus.

Când se ridică bărbatul ea văzu că era mai înalt decât îşi închipuise; deşi musculos, părea slab, dar când o prinse în braţe pe ringul de dans ea îi simţi forţa braţelor şi asprimea palmelor care-i atingeau pielea goală de pe spate. Lian se întrebă cu ce se ocupa acest bărbat cu mâinile atât de aspre. Nu putea să facă muncă manuală. Acest bărbat era obişnuit să comande, nu să execute.

– Nu mi-ai spus încă numele tău, zise el în timp ce dansau în ritm de rumba.

– Mă cheamă Lian Trevor.

El îi repetă numele.

– Este un nume neobişnuit pentru o englezoaică, dar îmi place. Eu sunt Ricardo Mendoza.

– Iar acum am putea opri această farsă? Am apreciat ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule Mendoza, dar...

– Dar nu la prețul pe care crezi c-o să-l cer, probabil, completă el. Nu ți-a trecut nici un moment prin minte că poate pentru mine nu ești irezistibilă, așa cum te-a considerat predecesorul meu? Mie îmi plac femeile temperamentale, care știu să reacționeze, nu suport femeile ca tine care vor să pară intangibile, femeile pe care noi, bărbații, le numim sloiuri de gheață.

Fără să vrea, Lian acceptă provocarea:

– Atunci, de ce m-ai salvat din situația aceea delicată?

– Pentru că ai apelat la mine. În acest fel m-ai făcut responsabil de ceea ce ți se întâmpla. N-am manifestat nici cel mai mic interes față de tine, ăsta a fost produsul imaginației tale. Aș putea totuși să-ți dau o lecție de viață, să te fac să te achiți de obligațiile pe care le ai față de mine, pentru reacția mea promptă. Rios ar fi foarte fericit să se achite și el de obligații oferindu-mi cea mai bună cameră.

– Îmi pare rău, bâigui ea, am înțeles greșit.

– Așa este, dar nu persista în greșeală. Ți-am oferit ajutorul meu dar numai în situația în care vei face exact ce-ți cer. Ai înțeles?

– Da. Lian mai avea încă dubii, dar nu avea de ales, trebuia să-l asculte. Ce ar trebui să fac?

– O să afli mai târziu. Mâna lui se opri un moment pe șoldul ei, tocmai când ritmul deveni mai îndrăcit. Văd că reacționezi bine, zise el. Muzica noastră găsește ecou în sufletul tău.

– Da, așa este. Este ritmul care te face să vrei să te miști. Și tu dansezi bine, *senor*.

El încuviință complimentul făcut, înclinând ușor capul.

– Este o calitate a noastră, a latinilor. Și te rog să-mi spui Ricardo.

Lian ar fi vrut să i se adreseze la fel în continuare, i se părea mai sigur. Dar orice ar fi făcut, se afla în mâinile lui.

– Bine, Ricardo, zise ea cu glas șovăitor, sperând că el nu va percepe ce simțea ea.

– Spune-mi, zise el după un moment de tăcere, dacă ți s-ar oferi șansa de a alege între a te întoarce acasă și a merge după trupa ta de dans, pe care ai alege-o?

– O asemenea alternativă nu poate exista, am semnat un contract pe următoarele șase luni. Iar dacă mă gândesc bine nu am la ce să mă întorc acasă, nu mă așteaptă nimeni. Tocmai de aceea mi-am luat slujba de însoțitoare la Londra, pentru ca să mă pot întreține singură. Nu știu să dactilografiez sau să fac contabilitate, ca alte tinere de vârsta mea.

– Orfelinatul nu ți-a dat educația necesară pentru a-ți putea câștiga existența într-un mod mai ortodox, să zicem?

– Au încercat s-o facă. Mi-au găsit o slujbă într-un restaurant aproape de casă, la șaisprezece ani. Trebuia

să învăț totul despre furnizorii de produse alimentare, dar ei nu m-au pus decât să fac comisioane și să spăl tacâmurile. Am plecat de acolo imediat ce am împlinit optsprezece ani, și mi-am luat o slujbă de baby-sitter la o familie din Croydon. Lian se opri brusc. Dar nu cred că vrei să auzi acum povestea vieții mele.

– Din contră, tocmai asta mă interesează. Ai avut, așadar, o copilărie nefericită.

– N-aș putea spune asta, eram ca o familie acolo, la orfelinat. Am luat chiar și lecții de dans.

– Dar nu în ideea de a-ți face o meserie din asta.

– Nu, zâmbi Lian. Îmi amintesc că am vrut să particip la o audiție într-un teatru de pantomimă pe când aveam cincisprezece ani; știi, ei angajau copii în cor. Iar educatoarea noastră a fost îngrozită de ideea că vreunul dintre copiii crescuți de ea ar putea urca pe scenă.

– Dar ei îți dădeau ocazia să-ți manifești talentul?

– Sigur că da. De fapt nu pot s-o învinuiesc pe educatoarea noastră că gândea așa. Nu voia decât să ne asigure niște slujbe onorabile, dar eu nu mă puteam obișnui cu ideea că va trebui să-mi pierd cei mai buni ani din viață într-o meserie care nu-mi plăcea.

– Dar puteai să-ți găsești un soț care să te scutească de toate astea, sau și căsătoria ți se pare neinteresantă?

– Nu știu, dar cred că asta depinde de soțul pe care ți-l alegi.

– Te-ai gândit vreodată să te măriți?

– Sigur că m-am gândit. Toate fetele o fac. Pe la paisprezece ani mi se părea grozav să te măriți cu un bărbat ca Gene Kelly, pe când era tânăr, desigur. Dar pe la nouăsprezece am decis că trebuie să-mi fac o carieră mai întâi. Când am ales dansul mi s-a părut cea mai bună soluție.

– Poate ai întâlnit bărbați care te-au dorit. Sper că nu i-ai refuzat defintiv!

– Am avut câțiva prieteni, dar nici o relație serioasă.

– Așadar, la Londra nu te așteaptă nici unul? insistă el.

– Nu, ezită ea. *Senor*...

– Ricardo.

– Bine, Ricardo. De ce-mi pui aceste întrebări, nu te interesează ce gândesc sau simt!

El ridică arogant din sprâncene.

– Eu decid dacă mă interesează sau nu. Vrei să ne așezăm acum, să bem ceva?

Lian scutură din cap, luptând cu pornirea de a fugi de acest bărbat, cât mai putea s-o facă.

– Aș prefera să știu ce ai de gând să faci cu mine, zise ea pe un ton ferm. Dacă îl cunoști pe Rios atât de bine, poate ar fi de ajuns o vorbă a ta pentru a-l convinge că a făcut o greșeală.

– O să vorbesc și cu Rios, zise el. Dacă nu vrei să bei nimic, du-te în camera ta și fă-ți bagajul, vom pleca imediat ce ești gata.

– Unde să plecăm?

– Parcă spuneai că faci ce-ți cer!

– Da, dar...

– Atunci du-te și strânge-ți lucrurile, repede. Vei fi în siguranță acolo unde te duc.

Lian se lăsă trasă de pe ring de mâna lui puternică. Era confuză și nesigură, suspicioasă, dar ce alternativă avea? Nu putea rămâne aici la club, chiar dacă Rios i-ar fi permis asta. Nu-i rămânea decât să se ducă cu binefăcătorul ei și să rezolve problemele care se vor ivi de acum înainte.

N-o opri nimeni pe drumul spre camera ei de la etajul al doilea. O privi acum cu alți ochi, evitând să se uite spre patul cu cuvertura de mătase. Era o încăpere elegant mobilată, și Lian își spuse că trebuia să se simtă onorată de ceea ce-i fusese oferit. Se privi în oglindă zâmbind. Totul se datora pielii ei albe. Avea și un chip drăgălaș, dar destul de comun. Ar fi trebuit s-o prevină cineva că în această parte de lume pielea foarte albă și părul deschis la culoare erau nu un avantaj ci un pericol.

Se gândi la bărbatul care o aștepta jos. O asigurase că va fi în siguranță cu el, dar putea oare să-l creadă? Era un străin, acest Ricardo Mendoza. Din câte realiza ea, ieșea

dintr-o situație dificilă pentru a intra în alta, poate de aceeași dificultate. Dar deocamdată nu putea decât să aibă încredere în el. O aștepta la capătul scării de fier forjat. Când o văzu făcu un semn unui chelner, care-i luă valiza din mână și o duse la ieșire. Rios îi urmărea pe amândoi cu o expresie greu de definit în atmosfera aceea încărcată de fum. Dar oricum, nu făcea nimic pentru a o opri.

Ieșiră din club unde îi aștepta un taxi. Ricardo îl plăti pe cel care adusese bagajul ei și-i dădu șoferului numele unui hotel. Curând, se aflau pe un bulevard pe care viața de noapte se manifesta sub toate aspectele, lumea se plimba, stătea la terase sau intra în barurile de noapte. Luminile străluceau peste tot, iar muzica de la aparatul de radio din mașină se auzea în surdină.

– Ce i-ai spus lui Rios? îl întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

El ridică din umeri.

– Nu i-am spus nimic, ți-a dat drumul să pleci, asta este important.

– I-ai dat bani?

– Sigur că da. Altfel cum ar fi renunțat la o asemenea sursă de câștig? Rios este omul cu care nu poți discuta decât despre bani. Și a cerut destul de mult pentru tine.

– Dar n-am cum să-ți înapoiez acești bani, sau nu deocamdată. Măcar dacă mi-ai spune cât îți datorez...

– Asta nu contează. Când ajungem la hotel, te vei duce direct în camera ta. Vom discuta mâine.

– Despre ce? Ai făcut destul pentru mine, nu vreau să-ți mai fur timpul.

– Nu mă opresc niciodată decât după ce-mi îndeplinesc complet o sarcină asumată, zise el pe același ton arogant pe care i se adresase la club. Nu mai discutăm în contradictoriu pe tema asta, altfel vei rămâne cu Rios.

Lian se întrebă dacă bărbatul era capabil s-o ducă înapoi la club. Oricum nu-și putea permite să riște.

– Bine, voi face ce-mi spui, oftă ea.

El o privi sfidător.

– Nu-ți voi cere ceea ce nu poți face. Știu că este greu pentru tine, ca englezoaică, să te supui unui bărbat. Aici femeile sunt învățate de cum se nasc că bărbatul le este stăpân. Iar noi le oferim dragostea, protecția și stima noastră. Nu crezi că merită?

– Nu știu, zise ea după un moment. Cred că depinde și de temperamentul oamenilor implicați. Eu am fost educată să nu depind de nimeni.

– Desigur, asta a fost educația primită în instituția de ocrotire, era normal ca acolo să vă fie cultivată independența. Ai avut nenorocul să fii lipsită în viață de dragostea și ocrotirea părintească, un tată ți-ar mai fi domolit aceste porniri.

Lian zâmbi.

– Cred că ești convins că și un soț ar face același lucru.

– Dacă ar fi un bărbat adevărat, ar încerca să-ți schimbe convingerile. Dar deocamdată nu pot decât să fiu mulțumit de felul în care ești.

– Nu înțeleg, zise Lian.

– Nu trebuie să înțelegi în seara asta, discutăm mâine dimineață.

Lian nu mai avea decât să-l asculte și să i se supună. Coborâră din mașină în fața unui hotel de lux, ea fiind din ce în ce mai derutată. Nu avea să afle până dimineața ce intenționa acest bărbat. Și ce-i cerea în schimbul ajutorului pe care i-l dăduse?

Lian, care-și aruncase un șal foarte ieftin pe umeri, îl lăsă pe Ricardo să se îndrepte spre recepție și stătu deoparte, considerând că nu era îmbrăcată corespunzător unui asemenea bărbat.

După ce se rezolvă cazarea, luară liftul până la etajul cinci, urmându-l în tăcere pe bărbatul în uniformă albastră. Ricardo intră în cameră, după ce-i dădu un bacșiș celui care transportase bagajul ei, iar ea rămase uluită de eleganța camerei, impresionată de tapetul care se asorta cu draperiile, de mobila albă. Costul acestei camere îi depășea cu mult orice posibilitate de a se revanșa pentru gestul bărbatului.

– Baia este acolo, îl auzi pe Ricardo. Îți sugerez să te culci devreme.

– Te rog, Ricardo, zise ea, știu că aștepți ceva de la mine pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat, îmi poți spune despre ce este vorba?

– Vei afla mâine la micul dejun. Trebuie să am în vedere toate implicațiile înainte de a lua o decizie. În același timp, aș putea să nu cer nimic de la tine și în cazul acesta discuția noastră ar fi de altă natură. În nici un caz n-o să te las să te descurci singură. Ne întâlnim mâine, la opt treizeci, în apartamentul meu, 734, ai reținut? Iar acum, noapte bună.

Lian rămase cu ochii ațintiți asupra ușii care se închise în urma lui. Acest bărbat nu arătase nici un interes personal față de ea. În acest caz, ce alte interese ar putea avea în legătură cu ea? Ea nu-i putea fi de folos cu nimic. Era doar o străină pripășită în acest oraș.

Capitolul 2

Dimineața nu-i aduse gânduri mai bune. Trezindu-se din somn, Lian făcu duș, alese o rochie verde, simplă, și porni spre apartamentul 734. Bătând încet la ușă se întrebă cum ar fi reacționat Ricardo dacă ea ar fi plecat de dimineață fără a-l mai vedea. Buenos Aires fiind un oraș foarte mare, i-ar fi fost aproape imposibil s-o găsească.

Ricardo era îmbrăcat într-un costum bej; era același bărbat dar părea diferit de cel de noaptea trecută. Micul dejun le fusese adus, iar el îi indică să se așeze pe un scaun.

– Ai dormit bine? o întrebă în cele din urmă.

– Mai bine decât m-am așteptat, deși aveam multe gânduri contradictorii.

– Și eu, recunoscu el. Își puse un șervet pe genunchi, apoi luă o chiflă din coșul pe care i-l întinsese ei mai întâi, și o unse cu unt. Abia acum îmi trece prin minte că poate ai fi vrut un mic dejun englezesc. Dacă dorești pot să-ți comand unul.

– Aș vrea doar cafea și pâine prăjită. Lian luă o gură de cafea apoi îl întrebă: Este evident că nu locuiești în Buenos Aires. Te deranjează dacă te întreb în ce parte a Argentinei locuiești?

– Eu trăiesc în pampas, răspunse el. Câmpiile care se întind în sud, pe vreo câteva sute de kilometri.

– Este o zonă agricolă? se hazardă ea, imaginându-și că bărbatul era doar un fermier.

El zâmbi.

– Estancia Mendoza crește numai vite. Noi furnizăm carne de vită în toată lumea.

Deci era vorba despre o fermă. Lian îl privi mai destinsă, amintindu-și de mâinile lui muncite și aspre. Deci era un fermier argentinian! Nu era de mirare că avea atâția bani.

– Ai luat vreo hotărâre? îl întrebă ea.

El se șterse la gură cu șervețelul înainte de a i se adresa.

– Da, am luat o hotărâre. Vreau să-ți fac o propunere.

– Propunere? Ea încercă să pară calmă. Vrei să-mi oferi o slujbă?

– Într-un fel. Ce-ai zice dacă ai câștiga zece mii de lire pe an?

Lian îl privi uluită.

– Glumești?

– Nicidecum. Aș vrea să te angajez pentru șase luni. După asta te voi trimite în Anglia și vei primi banii într-un cont, pentru serviciile tale.

– Serviciile mele?

El îi zâmbi malițios.

– Nu de genul celor pe care le crezi tu. Ți-am mai spus aseară ce fel de femeie prefer. Nu ai de ce să te temi de mine în privința asta, nu te voi solicita. Nu vreau decât prezența ta, nimic mai mult.

În ochii fetei apăru o scânteie, iar obrajii i se colorară brusc.

– În acest caz, aș putea să te întreb care ar fi rolul meu?

– Vei fi soția mea.

El spuse aceste vorbe cu foarte multă seninătate de parcă ar fi fost ceva foarte normal. Văzând că ea încearcă să spună ceva, întinse o mână și o opri. Vei fi soția mea pentru șase luni.

– Și după aceea? întrebă Lian uluită. Ce se va întâmpla când vor trece cele șase luni?

– Voi cere anularea căsătoriei. Te vei întoarce acasă fără probleme și nu va mai fi necesar să muncești nici o zi.

Ea scutură din cap.

– Nu înțeleg, de ce...

– Îți voi explica. Te rog să nu mă întrerupi. Bărbatul reluă, fără grabă: Pentru început mă voi întoarce în timp, la momentul în care a murit mama mea, iar tata și-a adus fiul nelegitim să locuiască la estancia cu noi. Carlos este mai mic cu patru ani, fiul rezultat din relația tatălui meu cu o femeie din localitate. Când tata a murit, acum câteva săptămâni, a lăsat controlul estanciei în seama primului dintre fiii săi care se va căsători, știind că celălalt fiu al lui, Carlos, plănuia să se însoare cu fiica unui vecin al nostru, în timp ce eu nu-mi făcusem planuri în acest sens. Dar eu nu am intenția să-l las pe Carlos să-mi ia ceea ce mi se cuvine. Trebuie să mai spun ceva?

Lian trase aer adânc, încercând să sorteze cumva informațiile primite.

– Da, zise ea, ai dreptate. Totul îmi este foarte clar. Acum înțeleg de ce-ți trebuie o nevastă atât de repede. Numai că nu înțeleg de ce m-ai ales tocmai pe mine. În mod sigur ai fi găsit printre argentinience una...

– Nici o argentiniancă n-ar fi de acord cu condițiile pe care le impun prin această căsătorie. N-am de gând să rămân căsătorit.

– Dar de ce numai șase luni?

– Este condiția impusă de tatăl meu. Știa că mă pot căsători imediat, dar că nici o femeie nu mă va accepta prea mult timp, pentru că eu nu suport să fiu căsătorit.

– Nu cred că există femeie care să refuze să devină *senora* Mendoza!

Ochii lui negri îi aruncară o privire periculoasă.

– Nu voi accepta propunerea ta, *senor* Mendoza! îl sfidă Lian.

– Nici pentru zece mii de lire? Unde ai mai putea câștiga suma asta în șase luni?

– Nu știu, zise fata așezându-se comod în scaun, dar mă văd nevoită să te refuz. Mă voi duce la consulat să-mi rezolv problema acolo.

– Astăzi fiind duminică, este închis. El continua s-o privească fix. Iar dacă vei încerca să părăsești încăperea asta fără permisiunea mea, îi pot telefona lui Rios, care va veni imediat să te ia.

– Spui asta doar ca să mă sperii, ripostă ea. Rios nu are puterea să mă ducă înapoi împotriva voinței mele.

– Așa crezi? Ricardo ridică din umeri și luă receptorul. Vom vedea.

Lian urmări cum formează o cifră pentru a obține ton de oraș, apoi alte două cifre de la un număr de telefon. Înfiorată, își spuse că ei nu i se putea întâmpla așa ceva. Era un coșmar.

– Nu, zise ea, așteaptă puțin. Vocea ei suna ciudat; abia dacă și-o recunoscu. Lian îi întâlni privirea și-și mușcă buzele, neștiind dacă să-l creadă capabil s-o dea pe mâna lui Rios sau nu. Dacă mă duc la poliție mai întâi? zise ea.

– Nu ți se va permite. El mai așteptă un moment, apoi puse receptorul la loc. Îmi pare rău că sunt nevoit să recurg la astfel de tactici, dar trebuie să-mi rezolv problema. Mâine pe vremea asta Carlos va fi căsătorit cu Isabella. Eu trebuie să mă întorc acasă cu o nevastă înaintea lui. Ești de acord cu ce-ți cer, sau nu?

Lian îl privi cu un aer neajutorat.

– Dar slujba mea, agenția...

– Voi rezolva eu. Îmi dai cuvântul că nu-mi vei crea probleme?

– Voi fi un fel de prizonieră dacă accept?

– Nu, răspunse bărbatul țintuind-o cu ochii lui negri. Dar dacă nu-ți vei respecta cuvântul, nu va exista loc pe lumea asta unde să te poți ascunde.

– Văd că nu-mi oferi alternativă. Accept, n-am de ales, zise Lian, ai cuvântul meu.

– Bine, zise el vizibil liniștit. Acum, termină micul dejun.

– Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine?

– Pentru că ești potrivită pentru ce-mi trebuie. Nu ai familie care să aștepte vești de la tine, nu ești logodită,

nu ești educată în spiritul convențiilor care le domină pe femeile de aici, și, mai presus de toate, ai mare nevoie de bani.

– Lucrurile nu stau chiar așa. Am fost de acord pentru că m-am văzut forțată, nu pentru bani. Nu sunt încă sigură în privința amenințărilor legate de Rios.

– Deja mi-ai dat cuvântul.

– Și dacă am făcut-o poți fi sigur de mine.

El o privi mai relaxat.

– Sper că ți-l vei respecta. Dacă n-o vei face, vei sfârși prin a ajunge înapoi în ghearele lui Rios. Clar?

– Foarte clar. Totuși nu pot spune că n-am avut noroc, am făcut o afacere cu tine.

– Iar tu vei descoperi că-ți plac latinii, deși nu cred că sunt pe gustul tău.

– Ce știi tu despre gusturile mele?

El ridică din sprâncene.

– Mă înșel? Poți verifica, îți voi spune chiar eu cum s-o faci.

– Mi-ai promis o afacere, zise Lian, asta va fi.

– Vor fi și alții care îți vor face curte. După ce expiră perioada de șase luni, îți voi alege eu unul.

– Pot să-mi aleg singură un iubit dacă vreau.

– Dar nu în următoarele șase luni, o preveni el. Chiar dacă este vorba despre o afacere, soția unui

Mendoza trebuie să se comporte corespunzător. În ochii celorlalți, căsătoria noastră trebuie să pară una foarte solidă. Va trebui să-ți câștigi banii despre care am discutat!

– Da, înțeleg, zise Lian, simțind nevoia să-i spună că nu avea de gând să se supună, indiferent de amenințările lui. Dacă exista însă cea mai mică posibilitate ca el s-o dea iar pe mâna lui Rios, ea trebuia s-o evite. Dar asta nu însemna că nu putea să-i facă și ea viața amară. Nu cred că zece mii de lire sunt de ajuns pentru ceea ce urmează să fac.

Se lăsă tăcere, iar el o privi printre gene. Apoi privirea lui coborî asupra gâtului și decolteului ei.

– Aș putea să te fac să plătești scump pentru vorbele astea!

– Pentru a-ți apăra scopul? De obicei pentru a anula o căsătorie trebuie să invoci faptul că nu s-a consumat!

– Nu suntem căsătoriți încă. Banii nu înseamnă mare lucru, dar oferta mea a fost una cinstită. Cine știe, aș putea plusa, dar te sfătuiesc să nu profiți mult de răbdarea mea!

– *Senor* Mendoza, te rog, nu mă forța să fac un astfel de lucru! îl imploră ea, disperată. Nu pot!

– Ba poți și o vei face; în caz contrar, știi ce te așteaptă.

– Nu te cred când mă ameninți cu Rios.

– Nu mai contează acum dacă mă crezi sau nu; mi-ai dat deja cuvântul. El se ridică, împingând scaunul cu o violență care pe Lian o făcu să înțeleagă că era aproape de a-și pierde răbdarea. Ne vom căsători mâine, apoi vom pleca direct la estancia. Până atunci nu vei părăsi hotelul cât timp sunt eu plecat. Te poți întoarce acum în camera ta.

Lian plecă fără o vorbă, mulțumită că scăpase de acest bărbat autoritar. Când ajunse în camera ei se lipi cu spatele de ușă și încercă să-și facă ordine în gânduri. Era de necrezut ce se petrecuse cu ea.

Din păcate nu era vis, totul era cât se poate de real. Ricardo Mendoza nu era bărbatul care să facă lucrurile pe jumătate. Dacă spusese c-o putea găsi oriunde s-ar fi ascuns, însemna c-o va face. Și atunci? Era mai bine să nu afle.

Dimineața trecu destul de repede. Sunetul telefonului de la miezul zilei fu aproape binevenit. Ricardo o informă pe un ton foarte rece că sosise.

– Vrei să iei masa în cameră sau să mă însoțești la restaurant?

Ea se decise foarte repede. Ce rost avea să stea departe de el? Dacă tot devenea soția lui, fie și numai cu numele, trebuia să se obișnuiască cu el.

– Voi veni la restaurant, zise ea.

– Bine, ne întâlnim în cincisprezece minute, în holul hotelului.

Lian își trecu repede în revistă rochiile pe care le avea, dar nu erau prea multe. Se decise la o rochie cu corsaj tricotat, care nu mai trebuia călcată, încălță niște sandale cu toc jos asortate și-și legă părul cu o bandă lată; nu era îmbrăcată așa cum ar fi fost nevasta unui om bogat și se întrebă ce va zice Ricardo când o va vedea. Nu putu să nu se gândească apoi la faptul că în viitoarea ei calitate va avea nevoie de niște haine adecvate, dar din nou lăsă totul la latitudinea lui Ricardo. Poate că acolo, la acea fermă, nici nu-i vor trebui prea multe toalete. Va purta mai ales jeanși.

Holul era plin de oameni care veneau, plecau, sau discutau în grupuri mici. Observă niște turiști englezi și se întrebă dacă aceștia ar ajuta-o în cazul în care le-ar cere-o.

Ricardo, care îi anticipă intenția, se apropie de ea spunându-i:

– Bine că n-ai cedat tentației, ar fi durat ceva până le-aș fi explicat că nevasta mea, englezoaică de-a lor, are simțul umorului foarte dezvoltat și se amuză pe seama oricui.

– Nu-ți sunt nevastă încă, răspunse ea și-l văzu cum ridică din umeri.

– Ai început să intri în rol deja. Fii atentă, *querida*, mai ai multe de învățat.

Restaurantul era plin dar Ricardo avea masă rezervată. Lian studie meniul dar din cauza oboselii și a încordării, literele îi dansau în fața ochilor.

– Te las să alegi în locul meu, spuse ea, nu mi-e foarte foame.

Ricardo o privi nemulțumit, trecând peste varietățile de mâncare menționate acolo și ceru chelnerului lămuriri în privința vinurilor.

– Trebuie să mănânci ceva, de dimineață n-ai băut decât cafea.

– De când îți pasă de cei din jur? îl întrebă ea deodată.

– Asta este impresia pe care ți-am făcut-o?

– Da, ești un tip egoist, fără milă, pe care nu-l interesează decât ranchul lui.

– Estancia, o corectă el. Trebuie să te obișnuiești cu denumirea corectă a lucrurilor. Înțelegi spaniola?

– Nu prea, dar dacă se vorbește rar pot prinde câteva vorbe. Pe unele le pot și rosti, dar nu pronunț corect.

– Când vei părăsi țara asta, măcar vei vorbi limba foarte bine.

– Ai renunțat deci la ideea de a mă face să gândesc ca o argentiniancă?

– Nu în totalitate, dar cele șase luni nu vor fi de ajuns să înveți tot ce trebuie și prefer să nu avem o relație cu probleme. Azi-dimineață m-ai înfuriat destul de tare, încât era să uit și naționalitatea ta și altele. Așa că vom face un compromis. Dacă te comporți bine în public, sunt gata să închid ochii pentru ceea ce nu faci când suntem singuri.

– De acord. Cuvintele lui îi readuseră oarecare îndoială în suflet, dar ea o alungă imediat. Era clar că Ricardo nu-și periclita în vreun fel libertatea viitoare, mai ales cu o femeie pentru care nu simțea nimic. Se întrebă dacă acest bărbat iubise vreodată. Părea mai mult interesat de sex, nu de o relație amoroasă. Nu, un astfel de bărbat folosea o femeie pentru a-și satisface dorințele, păstrându-și mintea și inima libere.

– N-ar fi mai bine să-mi vorbești despre estancia? sugeră ea. Cine mai locuiește acolo pe lângă tine și fratele tău, pe care am înțeles că-l urăști?

– Am toate motivele. Desigur, când o să-l cunoști, o să mă consideri nebun. Carlo poate încânta pe oricine. Numai cu mine își arată adevăratul chip.

– Și cum este?

– N-ai vrea să auzi cuvântul care-l caracterizează.

– De ce-l urăști, pentru că este fiu nelegitim sau pentru că pe el îl place toată lumea?

– În timp ce pe mine...

– Nu asta am vrut să spun.

– Dar asta s-a înțeles. Sosirea chelnerului le întrerupse discuția. El făcu comanda. Ceea ce știu despre Carlos nu este problema ta. De acum cinci ani când s-a îmbolnăvit tata, m-am ocupat de estancia așa cum trebuie. N-am chef să preia altul controlul.

– Și Carlos va continua să locuiască acolo?

– Da, până se va construi o casă pentru el și Isabella. Asta doar dacă el nu preferă să aibă grijă de estancia Riga, a tatălui Isabellei, care a cam îmbătrânit.

– Isabella este unica lui fiică?

– Da, mama mea și a ei au avut aceeași soartă. Au fost la un pas de moarte la naștere și n-au mai putut avea copii.

– Asta ar explica existența lui Carlos, reflectă Lian. Estancia Riga se ocupă tot de vite?

– Nu numai, au și oi.

– Mi se pare mie sau nu ești de acord cu ce fac acolo?

– Nu prea. Nu este bine pentru vite. Oile distrug toate culturile de alfalfa; nici un crescător adevărat de vite nu le-ar lăsa pe pământurile lui. Dar am deviat de la subiect. M-ai întrebat despre ceilalți ai casei. Acolo se mai află Inez, care a fost cândva doica mea, iar acum se

ocupă de servitori. Singurul oraș apropiat este la șaizeci de kilometri de noi și se numește Santina, dar nu poți merge acolo decât cu mine.

Lian ridică încet capul.

– Asta înseamnă că sunt condamnată să-mi duc viața la estancia?

– Nu este vorba despre o restricție, așa cum îți imaginezi. Pentru ca să străbați toată estancia îți trebuie o zi. Ai călărit vreodată?

– Nu prea.

– Asta înseamnă că vei pleca în Anglia cu niște cunoștințe în plus; chiar eu te voi învăța să călărești. Dar iată că ne-a sosit și mâncarea. Fă-mi plăcerea de a gusta câte puțin din toate, iar după masă te voi duce să-ți arăt orașul. Mâine nu va fi timp.

Mâine. Lian simți că i se usucă gura. Mâine se va mărita cu acest bărbat, cu acest străin. Și totul numai din greșeala făcută de agenție. Îi va da în judecată la întoarcerea în Anglia. Dacă se va mai întoarce. Șase luni înseamnă mult. Orice se poate întâmpla.

Capitolul 3

La trei mii de picioare înălțime orizontul părea nesfârșit, iar câmpiile vaste erau traversate pe alocuri de drumuri ce păreau desenate, fie și numai pentru a întrerupe monotonia peisajului.

– Când o să vezi la sud dealuri, înseamnă că am ajuns, îi spusese Ricardo. Sierra de Tandil este înainte de estancia noastră.

Lian se uită pe furiș la bărbatul cu care se măritase cu câteva ore în urmă. I se părea ireal tot ce se întâmplase în ultimele două zile; era acum doamna Mendoza, soția unuia dintre cei mai bogați bărbați din Argentina, și nu se simțea deloc în largul ei. Lumea asta a avioanelor private și a bogățiilor fără limită nu o făcea să se simtă bine. Dar asta avea să dureze doar șase luni.

Ceremonia căsătoriei se derulase fără nici un fel de pompă, într-o atmosferă foarte rece și oficială care o aju-

tase să nu simtă nimic. Numai când se îndreptase cu Ricardo spre avionul care avea să-i ducă la viitoarea ei casă, Lian realizase că bărbatul care mergea lângă ea îi era soț.

Cu disperare, își aminti serile care precedaseră întâlnirea cu el. Dar de când se cunoscuseră Ricardo o dusese în localuri de lux, după ce-i cumpărase diferite rochii moderne și elegante, visul oricărei femei. Simțise privirile admirative ale celorlați bărbați oprite asupra ei cu dorință, și cu invidie față de Ricardo. Cu toate acestea ea își dori să se fi aflat la sute de kilometri distanță de aceste locuri, voia acasă.

Ricardo o privi intrigat.

– Ești cam tăcută, constată el. Sau ți s-a făcut frică de mine deodată?

– Nu știu, mărturisi Lian. Nu te cunosc deloc și nici nu te înțeleg.

– Mă vei înțelege cu timpul, dacă vei vrea s-o faci. Dar nu va fi o problemă dacă nu vei dori.

– Voi face exact ce mi s-a cerut. Dar de fapt nu mi-ai cerut prea mult.

– Ieri a fost altceva. Te-am cam forțat să fii de acord cu propunerea mea. Nu aveam timp să te conving cu blândețe.

Ea tăcu câteva momente.

– Recunoşti că ai exagerat afirmând că mă poţi duce înapoi la Rios?

– Exact. Rios nu te-ar fi luat înapoi cu forţa, este un individ mărunt, dar nu e şi prost.

– Deci m-ai păcălit!

– După cum ţi-am mai spus, eram disperat. Am avut şi eu îndoieli când am ajuns la hotel, dar le-am depăşit. Şi tu trebuie să faci la fel.

– Eşti un tip fără scrupule, ştii?

– Cu toate astea aş vrea să fim prieteni, duşmănia nu ne-ar fi de folos nici unuia. O prietenie ar face lucrurile mai uşoare pentru amândoi. De ce nu priveşti relaţia noastră ca pe o nouă slujbă? Este doar pentru şase luni.

– Şi dacă refuz să plec după şase luni? Te-ai gândit şi la varianta asta?

– Nu vei îndrăzni, zise el.

Ricardo avea dreptate, îşi spuse Lian. N-ar îndrăzni, şase luni i-ar fi de ajuns.

– Nu-ţi face probleme, zise ea, abia aştept să scap de tine.

– Mă voi asigura că aşa va fi. Peste câteva minute se va vedea pista, am ajuns.

Privind în jos, Lian văzu un ciorchine de clădiri înconjurate de copaci şi multe, multe vite care păşteau păzite de bărbaţi călare.

– La ora asta, *gauchos* adună vitele pentru trecerea peste calea ferată, o informă Ricardo sesizând curiozitatea ei. De aici se duc direct la La Plata, pe coastă, unde le așteaptă *los frigorificos*.

Acolo sunt ucise și conservate bietele vite, se gândi Lian.

– Și cu asta se duce viața lor, nu?

El ridică indiferent din umeri.

– Cred că numai englezii au astfel de sentimentalisme. Animalele sunt făcute pentru a fi sacrificate.

În momentul acela avionul Cesna începu să coboare, aterizând la capătul unei piste marcate. Bărbatul care apăru la capătul ei avea tenul închis la culoare și gesturi servile. Lian îi zâmbi și primi de la el o privire foarte curioasă. Ricardo îi spuse ceva în spaniolă bărbatului, apoi o conduse pe Lian spre o mașină care îi aștepta, iar omul le aduse bagajele; apoi dispăru fără urmă.

– Acest bărbat este menit să fie servitor? întrebă ea cu ironie, iar Ricardo se uită încruntat la ea.

– Să iau asta ca pe o glumă?

– Nu, nu-mi place să văd că ființele umane sunt tratate ca vitele. Acest bărbat nu avea nume?

– Nu-mi prezint nevasta unui peon!

– În țara mea sclavia a fost abolită din Evul Mediu.

– Acești oameni nu sunt sclavi. Sunt liberi să vină și să plece după bunul lor plac.

– Cum s-o facă? După cum era îmbrăcat, nu cred că-i plătești prea bine.

– Gata, Lian, nu este problema ta.

– Eu cred că este, dacă va trebui să fiu soția ta, fie și numai cu numele. Sau femeile nu trebuie să reacționeze la nevoile clasei de jos?

– Încetează! Sau vrei să te vezi lovită?

– Ăsta este răspunsul tău la orice întrebare?

– Nu, nu la orice întrebare, numai la cele adresate de o englezoaică anume. Ți-am spus că nu trebuie să pui prea multe întrebări sau să faci observații, nu am nevoie de ele. N-aș vrea să mă faci să te admonestez în fața celorlalți.

Lian era departe de casă, în cealaltă parte a lumii, complet singură. Înghiți pentru a scăpa de nodul din gât, apoi spuse:

– Ricardo, eu nu pot gândi ca o argentiniancă. Este posibil să pun întrebări care să te deranjeze, s-ar putea să nu fiu mulțumită cu răspunsurile pe care mi le dai, dar așa sunt eu. Dacă încerc să nu spun prea multe de față cu ceilalți vei încerca să mă tratezi ca pe o egală când suntem doar noi?

El ridică o sprânceană.

– Nu-mi amintesc să-ți fi promis să te tratez ca pe o egală. N-am mai cunoscut o femeie care să i se adreseze astfel unui bărbat; dar poate că și eu mai am câte ceva

de învăţat. Bine, voi încerca să-mi domolesc pornirile impulsive în ceea ce te priveşte, dar nu-ţi promit că n-o să mă înfurii. Asta te face mai fericită?

– Este un pas înainte. Asta e casa? întrebă ea arătând o construcţie care apărea la distanţă.

– Nu, asta este Casa Riga; Casa Mendoza este în direcţie opusă, spuse el. Acum mergem la nunta fratelui meu.

– Ricardo, nu poţi face asta!

– Trebuie. Şi nu încerca să mă convingi de contrariu. Carlos trebuie să afle foarte repede că nu el va conduce estancia Mendoza.

– Dar îi vei strica petrecerea!

– Va depăşi acest moment!

– Şi Isabella? Şi pe ea o urăşti?

– Nu. Ricardo strânse mâna de pe volan. Dar măritându-se cu Carlos îşi pierde dreptul la stima mea.

– Aşteaptă cel puţin până dimineaţa. Te rog, Ricardo!

– Crezi că este mai bine să-i las să vină la estancia şi să ne găsească acolo?

– Nu ştiu, poate că da. Orice este mai bine decât să strici cuiva petrecerea de nuntă!

– Nu, cred că este bine să afle cât mai curând.

Lian nu mai zise nimic. Era clar că n-ar fi schimbat lucrurile. Cu inima grea, ea urmări cum luminile se vedeau tot mai aproape, apoi casa apăru în faţa lor. Era

o construcție cu două etaje, cu curte interioară. Din casă răzbătea muzica, sunetul chitarelor amestecându-se cu râsetele și strigătele celor care se bucurau de petrecere. Câțiva dintre aceștia se întoarseră văzând mașina lui Ricardo.

Un peon se detașă dintr-un grup și veni repede să deschidă portiera mașinii, salutându-i politicos. Era îmbrăcat în pantaloni albi de bumbac și cămașă, iar pălăria și-o ținea la piept. Nu era un om bătrân, își spuse Lian. Ea îi zâmbi și încercă să pară detașată când Ricardo o conduse spre casă și cei prezenți se dădură la o parte pentru a le face loc.

Curtea interioară era plină de lumini și culori, balcoanele pline de flori. Pe mijloc se aflau mese încărcate la care erau așezați meseni îmbrăcați în costume populare spaniole.

Mirele și mireasa se aflau în capătul opus al curții interioare, alături de un cuplu în vârstă, probabil părinții miresei. Lian simți cum mâna lui Ricardo care-i ținea brațul se încordează la vederea miresei, o fată frumoasă cu o rochie lungă împodobită cu trandafiri, și ea știu din instinct că soțul ei avea și alte motive de a-și urî fratele vitreg. O voise pentru sine pe Isabella.

Cineva îl recunoscu pe Ricardo și se auzi un strigăt care însemna “uitați-vă cine a venit!” Lian observă reacții diferite; unii nu erau siguri de ceea ce vedeau, alții erau

dezamăgiți, alții bucuroși; dar toți erau curioși în privința ei. Ricardo făcu un semn cu capul dar nu se adresă cuiva anume; o conduse direct spre perechea de tineri căsătoriți, care asista înmărmurită și oarecum neputincioasă la tot ce se petrecea.

Carlos era mai scund și mai musculos decât Ricardo, avea un chip foarte plăcut și armonios. Îmbrăcase un costum pe care Lian îl asemui cu cel al unui matador, cu pantalonii strânși pe picior, decorați cu fir auriu, și o jachetă până în talie pusă peste cămașa albă cu broderie. Arăta foarte bine și era conștient de asta.

– Așadar, frate, te-ai întors pentru nunta mea! Și ai adus și un musafir! Bine ai venit, *senorita*, zise el.

– *Senora*, îl corectă Ricardo. Ne-am căsătorit azi-dimineață la Buenos Aires.

Se făcu tăcere iar privirea lui Lian fu atrasă de figura frumoasă a miresei, pe care ea fu sigură că sesizase o ușurare. Poate se înșelase, nu era exclus. De ce s-ar fi bucurat o femeie că soțul ei pierduse totul? Lian se detesta pentru ceea ce făcuse; îl ura și pe Ricardo care o forțase la acest gest. Nu conta cine avea dreptate în situația asta.

Carlos vorbi primul, cu o voce joasă care tremura de emoție:

– Nu se poate! zise el.

– Am dovada, dacă vrei s-o vezi. În vocea lui Ricardo nu se citea triumful. Fără a-și lua ochii de la Isabella el

o prinse pe Lian de braț, trăgând-o mai aproape. Soția mea este englezoaică, nu vorbește spaniola, dar cu timpul o va face.

Isabella făcu un pas în față, întinzându-i mâna.

– Bine ai venit, surioară, zise ea, în engleză. Vă poftesc la nunta noastră.

Francisco Riga veni spre ginerele său.

– Carlos, asta schimbă lucrurile, înțelese Lian. Casa noastră va fi de acum a ta. Cred că este bine să mă asculți, fiule.

Lian se depărtă de Ricardo apropiindu-se de Isabella, cu inima grea. Era prea târziu să mai spună că-i părea foarte rău, dar încercă să-și transmită sentimentele cu ajutorul privirii și i se păru că sesizează o sclipire de înțelegere în ochii amândurora.

Ricardo străbătu auditoriul cu privirea:

– Nu rămânem, călătoria a fost foarte obositoare, Lian simte nevoia să se odihnească.

– Ricardo, este ziua nunții noastre, nu poți pleca. Sau cel puțin nu până nu se fac toasturile. Sper că nu vrei să-i refuzi miresei tale dreptul la fericire? Isabella se întoarse spre soțul ei înainte ca Ricardo să scoată vreo vorbă, și-l trase cu putere de mână.

– Carlos, insistă să stea măcar câteva minute! Suntem toți o familie de acum!

Privirea lui Carlos se opri asupra chipului lui Ricardo, neclintit ca o stâncă.

– Isabella are dreptate, nu aveți de ce să vă grăbiți, haideți să stăm la masă. Stați lângă mine și soția mea.

Ricardo ridică indiferent din umeri. Lian, care îl ura din răsputeri în acele momente, se așeză lângă Carlos și Isabella în capul mesei. Conștientă că nu era îmbrăcată adecvat deși purta un taior elegant de culoare bej, Lian își înălță capul cu demnitate, încercând să pară foarte degajată deși se simțea mizerabil.

– Îl cunoști de mult pe Ricardo? o întrebă Isabella.

– De mult? repetă ea. Nu, doar de două zile, zise Lian, mulțumită că putuse să se răzbune pe Ricardo care abia aștepta să audă răspunsul ei.

– Cam puțin, spuse Isabella, dar cred că a fost dragoste la prima vedere.

– Da, zise Lian. M-a scăpat de ceva mai rău decât moartea.

Isabella făcu ochii mari.

– Nu cred că...

– Va trebui să te obișnuiești cu umorul soției mele care este diferit de ceea ce știm noi. A glumit cu tine. Lian simți o lovitură scurtă dar precisă cu genunchiul pe sub masă. Nu-i așa, *chica*?

– Dacă așa spui tu... de fapt, tu ai dreptate întotdeauna, Ricardo.

Dacă cei din apropierea lor poate că n-au înțeles vorbele ei, acestea n-au scăpat celui de lângă ea. Încercând să facă abstracție de el, Lian se întoarse spre Isabella.

– Ricardo spune că trebuie să încep să cunosc manierele argentiniene, ai vrea să mă ajuți s-o fac?

Isabella îi zâmbi cu prietenie.

– Oare acesta este un alt mijloc de a mă necăji?

– Da, cred că da, zise Lian, conștientă că nu era tocmai bine ce făcea. Nu era normal s-o implice pe Isabella în problemele ei cu Ricardo. Te rog, Isabella, scuză-mă, uneori sunt rea fără nici un motiv.

– Nu este așa, zise fata, poate că te comporți diferit de felul în care o facem noi. Tu ce crezi, Carlos?

Figura lui frumoasă avea o expresie ciudată.

– Este interesantă, zise el adresându-i-se lui Ricardo. Soția ta este o fată spirituală și îndrăzneață. Ai avut noroc s-o întâlnești.

– Ai dreptate, Carlos, Lian este foarte îndrăzneață. De fapt amândoi am avut noroc când ne-am ales nevestele, nu? Isabella arată grozav!

Lian privi în jur înțelegând numai frânturi din ceea ce se vorbea, întrebându-se ce naiba căuta ea acolo. Situația era cel puțin ciudată. Ricardo era soțul ei, un soț pe care nu-l iubea, nici măcar nu-l plăcea. Era un individ lipsit de scrupule, egoist și interesat. N-ar fi fost nevoie de această confruntare, pe care el o provocase pentru a-i pedepsi pe Isabella șI Carlos. Dar Carlos nu i-o furase pe Isabella, luase doar ceea ce i se cuvenea. Isabella îl iubea pe el; era evident după felul în care îi vorbea și îl privea.

Ricardo nu putea înțelege că nu era corect să pedepsească o femeie pentru ceea ce simțea, sau pentru faptul că alesese pe altcineva.

El se comporta ciudat. Lua parte la petrecere dar vorbea foarte rar, numai când i se adresa cineva, făcând ca atmosfera să fie nu tocmai plăcută. De aceea Lian nu știa dacă să fie bucuroasă sau să-i pară rău când el refuză să mai rămână la petrecere.

– Călătoria a fost obositoare, trebuie să ajung acasă. Este și casa voastră, în caz că doriți să vă stabiliți acolo, le spuse el celor doi miri.

– Nu, zise Carlos, noi vom rămâne aici. Ai câștigat, Ricardo Mendoza.

Lian și Ricardo urcară în mașină și plecară lăsându-i pe meseni să continue petrecerea. Doar după o vreme Lian îl putu face să vorbească.

– A fost una dintre cele mai nefericite experiențe din viața mea.

– Și dintr-a mea, Lian.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Ți-am spus motivul. Trebuia să pun capăt acestei situații. Carlos a fost nevoit să accepte. Nimănui nu-i place să i se tulbure ziua nunții.

– Carlos s-a comportat foarte bine, zise Lian, nu știu cât l-a afectat pierderea estanciei Mendoza, dar puțini bărbați ar fi acceptat-o așa cum a făcut el.

– Și tu îl admiri pentru asta, nu?

– Da, îl admir, n-ar trebui?

– Trebuie să controlezi ceea ce simți pentru Carlos, am pretenția să-mi fi loială, în aceste șase luni.

– Fără îndoială.

– Oare? Vom mai vedea, șase luni sunt o perioadă.

– Cu fiecare minut care trece mi se pare tot mai lungă, o să ajung să urăsc locul ăsta, zise Lian ca pentru sine.

– Cum să-l urăști când nu știi aproape nimic despre el? Un copil poate face astfel de afirmații, dar de la tine mă aștept să judeci înainte de a vorbi. Parcă spuneai că vrei să afli mai multe despre aceste locuri.

– Știu ce am spus, numai că... știi, m-aș fi împrietenit cu Isabella, în altă situație.

– Dacă situația ar fi fost alta n-ai fi avut ce căuta aici, conchise Ricardo. Și tocmai din cauza asta aș vrea să nu te împrietenești cu nimeni de pe aici. Dacă începe să suspecteze ceva, Carlos va profita imediat de situație.

– Și cum va proceda? Îmi va oferi bani ca să plec înainte de împlinirea celor șase luni? Nu cred că-și poate permite asta.

Ricardo opri mașina cu o mișcare bruscă.

– Banii pe care ți i-am oferit pentru serviciile tale îmi aparțin, sunt lăsați moștenire de mama mea, care a fost o femeie foarte frumoasă și bogată. Estancia Mendoza

înseamnă foarte mult pentru mine. Nu mă aştept să înţelegi asta, mai mult decât Carlos. Cât despre situaţia lui financiară, el va continua să-şi primească partea de la estancia Mendoza, şi asta toată viaţa.

– Dacă va accepta condiţiile impuse de tine, murmură Lian.

– O va face, fii fără grijă. Mă impresionează grija ta pentru bunăstarea materială a lui Carlos, dat fiind faptul că abia l-ai cunoscut. Nu cumva o invidiezi pe Isabella pentru un asemenea soţ?

Lian roşi.

– Nu fi ridicol!

Se trezi prinsă cu brutalitate de bărbie iar capul îi fu dat pe spate.

– Să nu mai îndrăzneşti să-mi adresezi astfel de vorbe! Carlos ţi-a plăcut, nu nega asta, ţi s-a citit în priviri. Păcat că o astfel de emoţie a rămas nesatisfăcută.

Lian încercă să se împotrivească brutalităţii cu care Ricardo o trase spre el. Mânia lui era evidentă. Nu simţi nici o plăcere în îmbrăţişarea lui. Când în cele din urmă el o eliberă şi se sprijini de spătarul scaunului, ea nu simţea nici măcar ură în acele momente pentru el. Bărbatul porni maşina la fel de violent precum o oprise.

Când ajunseră la casa Mendoza, Lian era atât de confuză încât nici măcar nu-şi putea da seama dacă era mult mai mare decât cea pe care o părăsiseră cu douăzeci de minute în urmă.

Ricardo nu mai încercă să-i vorbească. Cu o figură lipsită de expresie, el o conduse spre casa cu o terasă spațioasă în față. Intrând în casă Lian fu desigur impresionată de mobilele masive cu decorații de argint și rămase privind fascinată “Cei patru călăreți ai Apocalipsei”, o statuetă de mare valoare, după cum îi spuse el.

O femeie în vârstă coborî scara interioară, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă și severă. Numai când îl privi pe Ricardo trăsăturile ei se mai îndulciră.

– Bine ai venit, *senor*.

– Mă bucur că am ajuns în sfârșit acasă. Ea este Inez, i se adresă el lui Lian, lucrează pentru noi de treizeci de ani. Apoi îi spuse femeii în spaniolă: ea este soția mea, Inez. Nu vorbește spaniola, dar înțelege câte ceva.

Femeia se înclină în fața lui Lian de parcă ar fi fost firesc să audă ceea ce tocmai auzise:

– Fiți binevenită, *senora*.

– Vom folosi camerele din aripa de apus, Inez, o informă Ricardo.

– Doriți ceva de băut cât așteptați să le pregătesc? întrebă femeia.

– Eu aș vrea o cafea, spuse Lian în cele din urmă după ce făcu un efort să-și amintească puținele cuvintele spaniole pe care le cunoștea.

Ricardo o conduse într-o altă încăpere, în care podelele erau acoperite cu covoare crem în care se înfunda piciorul. În fața unui șemineu mare se afla o

sofa îmbrăcată în tonuri de castaniu și bej. Măsuțe mici din lemn de trandafir se aflau ici și colo prin încăpere; toate aveau aceleași încrustații de argint. Din cameră se ieșea pe o terasă care ducea în curtea interioară.

– Toate camerele de jos dau în curtea interioară, o informă Ricardo urmărindu-i privirea. De obicei luăm cina aici când avem musafiri. Este, putem spune, punctul central al casei.

El dădu un ordin scurt unei fete care apăruse la chemarea lui, și-și aprinse o havană.

– Ai o casă frumoasă, Ricardo.

El aprobă.

– Nu s-a schimbat prea mult de la moartea mamei.

Lian văzu un portret atârnat deasupra șemineului, reprezentând o femeie cu un păr negru superb, cu ochi scânteietori ca ai Isabellei.

– Este mama ta?

– Da, portretul a fost făcut la scurt timp după căsătorie.

– Era foarte frumoasă.

– Așa este, dar din păcate a murit tânără, la patruzeci de ani. N-ai mai fi recunoscut-o atunci.

De ce? Ar fi vrut să întrebe Lian.

– Câți ani aveai la moartea ei?

– Nouăsprezece. Eram destul de matur pentru a constata ce poate face un soț necredincios din viața unei femei. Estancia Mendoza era pe atunci o treime din ceea ce este acum. Aparține familie mamei.

Ce voia să spună Ricardo? Că tatăl lui se căsătorise cu această fată frumoasă doar pentru averea ei? se miră Lian. Asta explica multe, dar în special hotărârea lui de a nu-l lăsa pe Carlos să controleze ceea ce aparținuse mamei lui.

– Rudele mamei tale mai trăiesc?

– Da, două surori. Una dintre ele locuiește la Buenos Aires.

Sosirea fetei cu cafeaua le întrerupse pe moment discuția. Cafeaua era foarte tare dar aromată. Lian bău jumătate din ea, apoi puse ceașca pe măsuță.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru ceea ce am spus mai înainte, zise ea, m-am grăbit neavând toate datele problemei.

– Iar acum înțelegi totul așa cum este? o întrebă el ironic.

– Oricum, mult mai bine decât înainte. Dacă mi-ai fi spus de la început...

– Nu ți-am spus decât ceea ce era indispensabil pentru a stabili o înțelegere cu tine. Și nu te aștepta la scuze din partea mea pentru felul în care m-am comportat, nu le meriți. Te rog să nu mă mai provoci.

– Promit.

– Camerele sunt pregătite, *senor*, le spuse Inez care apăruse de pe un alt etaj al casei.

– Foarte bine, zise Ricardo. Inez îți va arăta unde vei dormi, imediat ce-ți termini cafeaua.

– Am terminat-o.

– *Buenas noches* atunci, îi spuse el.

Lian rămase uimită de camera care-i fusese destinată; era o încăpere foarte spațioasă, cu mobilă modernă, cu șemineu.

Inez arătă spre una dintre uși.

– *De bano*, zise ea.

Deci avea baia ei proprie. Îi zâmbi femeii.

– *Gracias*, Inez.

Femeia nu-i întoarse zâmbetul, ci înclină doar din cap, apoi spuse:

– *Buenas noches, senora*.

Rămasă în sfârșit singură, Lian se uită la cămașa de noapte pe care Inez o pusese pe pat.

Se îndreptă spre ușile care dădeau în balcon, trăgând în piept mirosul florilor care se cățăraseră pe balustrada acestuia.

Era ca într-o oază; o insulă aflată undeva la capătul unei mări nesfârșite de iarbă. Poate că se va obișnui în acest loc dar nu-l va îndrăgi niciodată, de fapt nici nu trebuia. Nici pe el nu trebuia să-l iubească. Căsătoria lor nu era una adevărată.

Capitolul 4

Lui Lian îi trebui o săptămână să se obișnuiască cu linia orizontului care arăta altfel de cum știa ea; părea să împrejmuiască estancia Mendoza. Relieful se mai schimba doar în sud, de undeva de la Sierra de Tandil. Câmpiile, pe care creștea îndeosebi iarba, mai aveau și câteva tufișuri și copaci plantați acolo ocazional pentru a mai opri vânturile puternice, dar și niște stânci de granit care semănau mult cu cele din Anglia. Era singura notă familiară de care se agăță la început.

Casa în sine era o construcție solidă, de granit, adus cu cincizeci de ani în urmă din munți de bunicul lui Ricardo, la care se mai adăugaseră și alte construcții între timp, până ajunsese construcția impunătoare de acum. Cel mai apropiat oraș se afla la patruzeci de mile depărtare, iar alți vecini nu aveau în afară de familia Riga.

„Puține sunt momentele în care nu avem decât zece-doisprezece invitați îi spusese Ricardo. De aceea este necesară o armată de servitori pentru a întreține casa. Îmi amintesc, îi mai spusese el, că pe vremea când eram copil mă uitam printre barele balustradei la invitații îmbrăcați în toalete de seară, și ascultam muzică de fiesta. Astfel de ocazii existau mereu, până s-a îmbolnăvit *madre*“.

*

* *

– Cum te mai descurci cu călăria? o întrebă Ricardo într-o zi.

– Sper că am început să mă descurc. Jose mă lasă să merg fără să mai țină frâiele, ca să pot să-mi păstrez echilibrul. Este ciudat că omul acesta, care nu vorbește engleza, reușește să mă facă să înțeleg perfect toate comenzile.

Ricardo o studia cu o privire ciudată, și constată brusc:

– Ar trebuie să-ți cumpăr un costum adecvat de călărie.

– Nu este nevoie, pentru că Jose mi-a pus o piele de oaie peste șa și nu am probleme.

– Aceste piei de oaie sunt pentru *gauchos*, nu pentru o femeie. Spune-mi măsura și o să trimit pe cineva la Santina să-ți cumpere.

Ricardo arăta foarte bine îmbrăcat și el într-un costum de călărie care consta în pantaloni de piele introduși în niște cizme tot de piele, maro. Cămașa îi era descheiată la piept iar la gât avea un fel de eșarfă. Soarele strălucea în părul lui negru, iar în mâini își ținea pălăria.

– Pleci undeva? îl întrebă Lian.

El încuviință.

– Da, mă duc să văd vitele care vor pleca săptămâna viitoare. Vrei să vii cu mine?

– Sigur că da! se entuziasmă Lian, chiar dacă asta ar însemna să petreacă mai mult timp cu el. El era, de altfel, singurul cu care putea discuta.

În săptămâna care trecuse viața lor devenise oarecum standard. Se întâlneau la masă, dar în rest, Ricardo părea s-o evite și ea nu-l condamna pentru asta. Probabil ea îi amintea permanent la ce trebuise să recurgă pentru a păstra estancia Mendoza. Dar această invitație venită oarecum neașteptat din partea lui, constitui o surpriză pe care nu putea s-o refuze.

Ricardo îi oferi o pălărie asemănătoare cu a lui, care, după cum spunea el, aparținuse mamei lui. În timp ce calul ei era înșeuat Lian studie din nou casa,

impresionată de grandoarea ei. I se părea ciudat că acesta era căminul ei, chiar și pentru un timp limitat; continua să se simtă ca într-un hotel de lux.

O casă ca asta avea nevoie de mulți copii care s-o înveselească, se gândi ea, cu o strângere de inimă. Dar acest lucru era imposibil pentru că Ricardo nu suporta căsătoria. După ce va pleca ea, va rămâne doar cu servitorii. Desigur, Inez va avea grijă de el, dar părea destul de bătrână și nu prea vorbăreață. La cine va recurge el? Cel puțin acum, chiar dacă între ei erau mari diferențe, ea era un stimul mental, având în vedere subiectele lor de discuție.

Iapa pe care călărise Lian fu dusă aproape de armăsarul pe care călărea Ricardo de obicei, iar acesta începu să dea semne de neliniște, scuturându-și capul. Ricardo adresă câteva cuvinte băiatului care adusese calul.

– Iapa asta va intra în călduri, îi explică el văzând aerul ei nedumerit, pe când animalul era îndepărtat. Nu se gândesc că-mi va fi greu să stăpânesc calul?

– De ce-l mai folosești dacă este atât de greu de controlat? întrebă Lian. Este un exemplar superb, e adevărat, dar...

– Dar și periculos, completă el. Poate tocmai de asta îl și călăresc. Îmi ocupă mintea și mâinile.

– Asta înseamnă că trebuie îmblânzit.

Ricardo scutură din cap.

– Nimeni nu-l va îmblânzi pe Diablo. Eu am făcut-o întrucâtva, dar tot mai răbufnește din când în când. De aceea nu vreau să-ți pună viața în pericol.

– Știu că ai face totul pentru a mă salva.

– Ai atâta încredere în mine?

– Nu, mă bazez doar pe faptul că ai nevoie de mine vie pentru a îndeplini condițiile din testamentul tatălui tău.

– Nu este absolut necesar. Le-aș încălca doar dacă m-ai părăsi înainte de expirarea celor șase luni. Și n-o vei face, te asigur. Acum, vino să te ajut să urci pe cal.

Îl urmă la locul în care se aflau cei doi cai înșeuați. Meritase reacția lui, pentru că o provocase singură iar Ricardo nu era omul care s-o lase nepedepsită.

Pentru ea aduseseră un alt cal care părea foarte blând, iar după ce fu ajutată să încalece, Lian strânse frâiele prea tare.

– Nu este bine ce faci, îi spuse Ricardo, vrei să înțeleagă că te temi de el?

– Nu mă tem, zise ea, sunt doar precaută. N-am mai călărit calul ăsta și nu-l cunosc.

– Jose ar fi trebuit să se ocupe de asta, să-ți aducă mai mulți cai.

– Dar tu mergi numai cu Diablo.

– Eu nu sunt începător. Am învățat să călăresc din copilărie, pe toți caii de la fermă. Pe ăsta trebuie să-l controlezi foarte bine, altfel te va duce el unde vrea. Ricardo lovi ușor calul peste crupă apoi se săltă fără nici o dificultate în șa pe Diablo.

– Mergi bine, îi spuse el, fără a o scăpa din priviri. Te poți relaxa puțin, pentru ca mai apoi să mărești viteza. Gata, cred că o poți face, zise el. Lian care ținea frâiele cu putere ca de frica morții, pentru a se putea ține în șa, începu să se mai relaxeze și să se bucure de plăcerea galopului.

Aproape că regretă când văzu semnul făcut de Ricardo să mâne calul la pas.

– Îmi place cum mergi, îi spuse el. Jose a făcut treabă bună cu tine, dar ar fi trebuit să te învețe mai multe.

– Cred că m-a luat mai încet știind că sunt englezoaică, îi răspunse ea cu ochii strălucind de bucurie și obrajii îmbujorați. A fost minunat! De mult n-am mai simțit o astfel de plăcere!

Ricardo îi răspunse cu un zâmbet malițios.

– Educația ta are mari lacune, mititico, dacă o călătorie prin pampas îți oferă cea mai mare plăcere! N-ai făcut dragoste până acum?

– Nu, admise ea, evitându-i privirea. Asta ar fi o plăcere mai mare?

– Depinde de bărbat. Acesta va trebui să te îmblânzească mai întâi, apoi să te iubească. Dar nu toți bărbații sunt capabili de asta.

Ricardo ar fi, se gândi ea simțindu-se cuprinsă de emoții. Se dovedise capabil de asta în seara în care sosiseră la Mendoza. Dar atunci își demonstrase numai mânia, nu și dorința. Lian își aminti cum simțise mâinile lui mari și aspre pe trupul ei. Dar nu asta își dorea ea, sau, poate?

– Unde se duce toată apa asta? îl întrebă. A plouat de trei ori săptămâna trecută.

– Sunt multe depresiuni, iar pământul este destul de poros pentru a o absorbi imediat. De asta avem nevoie de pompe care s-o readucă la suprafață. În Sierra este cu totul altfel. Acolo sunt lacuri, chiar și râuri.

Lian, cu ochii ațintiți spre dealurile care se vedeau în zare, îl întrebă:

– Te duci vreodată până acolo?

– În Sierra? Am trecut prin defilee dar nu de curând.

Asta pentru că nu cuteza să lipsească prea mult și să-l lase pe Carlos să preia conducerea la estancia? se întrebă ea.

– Aș putea să mă duc vreodată până acolo? îndrăzni Lian.

– Singură? Nu. Poate că dealurile ți se par aproape, dar ai nevoie de o zi să ajungi acolo. Și te poți rătăci

foarte ușor. Iar cu mașina nu poți ajunge peste tot pe unde ai vrea. Numai călare poți vedea tot ce ai fi tentată să vezi în Sierra. Poate după ce pleacă și transportul acesta de animale mi-aș putea permite să te duc vreo două zile acolo.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

– Doar noi doi?

– De ce nu? În ochii lumii suntem soț și soție. Pe cine crezi că ar interesa dacă dormim într-un cort sau două?

Ricardo se apropiase foarte mult de ea.

– Care este problema, Lian? Am avut nevoie de prezența ta aici, dar nu te-am cumpărat. Dacă aș fi făcut-o, aș fi solicitat servicii complete, în așa-numita noapte a nunții.

– Și ai fi preferat să pierzi, în cazul anulării căsătoriei?

– N-ar mai fi contat. Există și alte modalități de desfacere a unui contract. Fii atentă, nu mă forța să le găsesc!

– Ricardo...

– Te rog să nu-mi spui pe nume! Ar trebui să înveți să fii mai supusă față de bărbat. Să manifești mai mult respect.

– Dacă ai îndrăzni să mă atingi te-aș urî, i-o întoarse Lian.

– Chiar și acum te ating, remarcă el cu mâna pe umărul ei. Vrei să spui poate dacă fac dragoste cu tine împotriva voinței tale! Ce-ai face în cazul acesta?

– O să vezi!

– Mă provoci, Lian?

– Nu, nu asta mi-a fost intenția.

– Înțeleg. Înseamnă că engleza mea nu este chiar atât de grozavă pe cât am crezut. Vrei deci să retractezi tot ce ai spus în ultimele minute?

– Presupun că da.

Ricardo o prinse de umeri și o scutură cu putere, ceea ce-l făcu pe calul ei să se miște câțiva pași în lateral, iar pe Diablo să țină pasul cu el.

– Ai face bine să-ți ceri scuze. Și chiar acum!

– Bine, deci n-am fost cumpărată. Lian făcu apel la ultimele urme de mândrie. Am fost angajată, sună mai bine, nu?

Ricardo o privi lung.

– Nu prea știi să faci compromisuri. O să am grijă să exersezi mai mult. El îi eliberă mâna, observând că locul se înroșise. Mai vrei să vezi vitele?

– Dacă nu mai faci uz de forță, poate.

Porniră din nou la drum și curând văzură de departe țarcurile cu animale, precum și o cale ferată. Totul era acoperit de praful ridicat de copitele cailor. Vitele, aduse acolo pentru a fi marcate cu semnul caracteristic estanciei Mendoza, erau purtate una câte una de câte un *gaucho* și ținute bine în timp ce un altul le aplica marcajul cu fierul înroșit. Pielea arsă sfârâia, frânghia care le

prinsese de picioare se desfăcea și animalul era liber. Acesta se ridica invariabil în două picioare și nu mai avea nevoie de nici o invitație pentru a reveni între semenii săi.

Atunci apărea următorul din norul de praf. Lian, care cunoștea rasele de vite, exclamă:

– Uite un Hereford!

– Ai dreptate, încuviință Ricardo. Iar precedentul era Aberdeen Angus. Împreună cu Shorthorn constituie baza cirezii. Dar văd că ai mai văzut vite în viața ta. Ce mai știi despre ele?

– Nu prea multe, în afară de faptul că aceste rase nu sunt crescute pentru lapte.

În momentul acela un bărbat se desprinse din grupul care lua parte la marcare și veni spre ei.

– *Buenos dias*, Jose, îi spuse Lian, aproape fericită că-l vedea.

– *Buenos dias*, senora, răspunse omul, surprins c-o vedea acolo. El i se adresă apoi lui Ricardo, vorbind prea repede pentru ca ea să mai mai poată înțelege. Prinse doar două vorbe, oi și țarc, și văzu că Ricardo se întunecă la față.

– Mă ocup eu de problema asta, înțelese din vorbele lui. Ricardo îi spuse să încalece.

– Vreo problemă, Ricardo?

– Acum nu, dar putea să fie dacă Jose nu lua măsurile necesare. Câteva oi din țarcurile Riga au trecut pe estancia Mendoza. Jose le-a trecut înapoi și a reparat gaura. Zice că a fost făcută special.

– Cine s-ar preta la așa ceva?

– Carlos.

– Dar este un gest inutil.

– Este o chestiune de principiu, Lian. Francisco își poate folosi pământurile așa cum crede dar nu vreau să prind nici o oaie de-a lui pe pământul meu.

– Poate au intrat din greșeală și s-a înșelat Jose.

– Au tăiat sârma, așa că nu încape nici o îndoială.

– Și acum, unde mergem? întrebă ea.

Ricardo ridică din umeri.

– Pe tine te duc acasă, apoi iau mașina și mă duc să-l previn pe fratele meu vitreg. Dacă mai repetă gestul, îi împușc animalele rătăcite.

– Nu cred c-ai face asta!

– De ce nu?

După ce ajunseră acasă nu mai schimbară nici o vorbă. Lian îl urmă când văzu că se îndreaptă spre garaj.

– Te rog, Ricardo, ia-mă cu tine, îl imploră ea.

– Nu, stai aici până mă întorc.

Nu mai putea spune nimic, asta învățase din zilele trăite alături de el. Îl urmări neputincioasă cum se suie în mașină și demarează în trombă.

Capitolul 5

Lian luă masa de prânz singură, în *comedor*. Juanita îi aduse cafeaua, iar ea îi zâmbi mulțumindu-i și dorindu-și să și-o facă prietenă.

Nu avea altceva de făcut decât să aștepte întoarcerea lui Ricardo. Așa și făcu; stătu rezemată de trunchiul unui cedru aflat chiar lângă bolta de piatră pe sub care trebuia să treacă el. De cum o văzu, Ricardo opri în dreptul ei.

– Nu era mai plăcut să mă aștepți în casă?

– Mă plictiseam, zise Lian, nu am nimic de făcut, totul este în perfectă ordine. Cum a mers întâlnirea cu Carlos?

– La ce te-ai fi așteptat? Nu ne-am bătut, dacă la asta te-ai referit.

– Nu asta voiam să aud! Ce motive aș avea să vreau un asemenea lucru?

– Poate ca să mai scapi de plictiseală. O astfel de dispută de familie este distractivă pentru cei neimplicați.

– Cu excepția faptului că fratele tău nu face parte cu adevărat din familie, este rodul unei iubiri interzise, nu este acesta termenul politicos în care se poate face referire la el?

– Rodul unei dorințe împlinite, mai bine zis, dar ăsta nu este un subiect pe care să-l dezbat cu tine. Urcă-te în mașină.

– Casa este foarte aproape, prefer să merg pe jos. Lian îi întâlni privirea și îi sesiză furia, așa că trebui să cedeze, cu un oftat. Nu trebuia să spună acele vorbe despre Carlos, era ca și cum ar fi răsucit cuțitul într-o rană veche. Totuși situația era mai complicată în esență și nu se putea rezolva doar stabilind de care parte a patului conjugal se născuse fiecare.

– Ai mâncat? îl întrebă Lian. Am vrut să te aștept dar Inez a insistat să-mi servească masa la timp.

– Inez are dreptate. Nu se știe niciodată când mă întorc.

Inez apăru să-l întâmpine pe stăpânul casei.

– Am mâncat deja, îi spuse el, dar îmi poți servi cafeaua.

Lian vru să spună că ea-și băuse și cafeaua, dar n-o făcu. De ce să-și mai facă alte probleme? Mai putea bea una pentru a evita o discuție. Își dorea să afle cum se rezolvaseră lucrurile în casa Riga.

La această oră din zi în curte nu găsiră prea multă umbră. Bătrânul grădinar numit Enrico trecu pe lângă ei adus de spate. Frumusețea împrejurimilor casei i se datora acestui bărbat și arta lui va fi preluată de fiul său. Oamenii care lucrau pe estancia Mendoza o considerau casa lor, ca orice membru al familiei. Doar trei familii rezolvau toate problemele acestei estancia și o făceau de patru generații. Fiecare dintre acestea avea câte o mică proprietate în cadrul estanciei. Lian văzuse casele lor de la distanță dar nu se aventurase până acolo. Nu păreau să trăiască în lux, dar nici nu duceau lipsă de nimic.

Dintr-o dată se trezi adresându-i-se lui Ricardo:

– Ai văzut-o și pe Isabella? îl întrebă ea urmărindu-i cu atenție figura pentru a înregistra și cea mai mică schimbare.

Chiar dacă existase vreo tresărire, el și-o suprimă imediat.

– Sigur că am văzut-o. Îți transmite salutări și speră că te vei adapta destul de repede, în pofida diferențelor dintre țara ta și locurile de aici.

– Isabella este o fată inteligentă și sensibilă.

– Este doar o femeie, zise el repede aruncându-i o privire printre gene.

– M-aș putea împrieteni cu ea?

– În ciuda diferențelor de cultură și de meridian aveți aceleași instincte de bază. Asta ați dovedit amândouă până acum.

Lian încercă să-și păstreze calmul.

– Dacă am înțeles eu bine, te referi la faptul că ea n-a dat cu piciorul șansei. Chiar crezi că s-a măritat cu Carlos doar în speranța că acesta va moșteni estancia? Ar fi putut-o obține măritându-se cu tine.

– N-am cerut-o în căsătorie, replică Ricardo. Iar acum, consider că ai vorbit deja prea mult.

Lian înțelese că el o iubise pe Isabella care îl preferase însă pe Carlos. Iar acum nu mai avea chef să i se amintească asta.

Cafeaua se răcise dar o bău, conștientă de starea de tensiune dintre ei, care putea izbucni oricând. Masa de fier forjat la care se așezaseră păru dintr-o dată ca o stavilă între ei, și fără să știe de ce Lian simți nevoia să întindă mâna și să atingă palma care se afla pe aceeași masă. Acest bărbat era soțul ei, dar ea nu ocupa un loc în viața lui. Ce ar trebui făcut, se întrebă ea, în acest sens?

Dar se potoli imediat; ultimul lucru de care avea nevoie era să se implice emoțional într-o relație cu acest bărbat.

– Te vei duce la La Plata cu cirezile? se trezi întrebându-l.

El scutură din cap.

– Nu este nevoie. Am încheiat deja un contract cu firma transportatoare. Oricum, va mai trebui să revizuiesc condițiile contractului după această livrare. Mă voi întâlni cu reprezentanții lor la Santina, săptămâna viitoare.

– Îi vei aduce aici?

– Nu, este doar o întâlnire de afaceri. Și n-am chef de distracții acum.

Oare asta era din cauza ei?

– Aș putea merge cu tine la Santina? Aș vizita orașul în timp ce tu negociezi cu oamenii aceia.

– Santina nu este orașul în care o femeie se poate plimba singură.

– De ce? întrebă ea simțindu-se ca întotdeauna de când venise în Argentina, frustrată. Pentru că ar putea fi luată drept ceea ce nu este?

– Știi, Lian, cei care se pun singuri în situații dificile n-ar trebui să se mai mire când suportă consecințele.

– Știu la ce te referi, dar aceea a fost o situație diferită.

– Iar faptul că vrei să faci paradă pe aici cu părul tău blond și ochii albaștri?

– Dar nu vreau să fac paradă, Ricardo!

– Poate nu intenționat. Dar în mod sigur vei atrage atenția tuturor, iar latinii au reacții foarte imprevizibile. Vei avea nevoie de un bărbat care să te protejeze

împotriva celor de pe stradă, iar eu nu voi avea timp. Poate mai târziu, după ce voi schimba contractul, o să te duc la Santina. Între timp o să stai acasă, după cum ți-am mai spus.

– Dar asta nu este casa mea, ripostă Lian. Nu am nici măcar libertatea unui musafir!

– Văd că tu prin libertate înțelegi doar libertatea de mișcare, zise el ridicând indiferent din umeri. Vrei să-ți faci siesta acum?

– Nu pot dormi ziua.

– Dar nu trebuie să dormi ci să te odihnești doar.

– Și în Anglia este la fel de cald la mijlocul zilei, dar asta nu înseamnă că lumea doarme.

– Văd că nu vrei decât să mă scoți din sărite, Lian. Acum suntem la sfârșitul lunilor toride aici, în pampas. În Anglia aveți norocul să fie doar maximum două zile cu căldură așa de mare, toată vara. Aici începem să lucrăm cu mult înainte ca la voi să se deschidă magazinele sau birourile. Siesta nu este un moft ci recuperarea organismului și a minții tocmai atunci când sunt mai obosite. Îți cer să te supui obiceiurilor casei și să te retragi până la ora patru. Acum, vrei să faci singură ce ți-am cerut, sau trebuie să te conving eu?

Lian înțelese că Ricardo voia de fapt să scape de ea, și plecă fără a mai protesta.

Ajunsă în camera ei se întrebă ce făcea Ricardo. Citea sau doar gândea în liniște? Ea apărea oare în gândurile lui, sau el căuta să nu se mai gândească la realitatea acestei căsătorii? Dacă s-ar fi gândit la ea, și-ar fi petrecut împreună după-amiaza discutând sau chiar făcând dragoste. Probabil Ricardo se purta altfel cu o femeie pe care o iubea; simțea nevoia s-o protejeze, s-o aibă alături. Cum era oare să fie iubită de el?

Dar Ricardo n-o va iubi niciodată, nu aveau nimic în comun.

*

* *

Două zile mai târziu vitele fură gata pentru a fi transportate în camioane. Lian acceptase invitația lui Ricardo de a-l însoți. Pentru asta se trezise foarte devreme, dar nu fusese o problema pentru ea. Era cea mai bună perioadă a zilei pentru a călări în pampas, aerul era curat și răcoros, pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Călăria devenise cea mai plăcută activitate a ei în această postură nouă de soție. Călărise mai mulți cai de la estancia, dar dintre toți cel mai bine se înțelesese cu acela pe care călărise prima oară cu Ricardo. Se numea Rojo, probabil de la coama lui roșcată.

Ricardo o privea de la distanță. Lian purta pantaloni de călărie și un pulovăr cu guler pe gât și mâneci scurte. Câteva bucle blonde îi scăpaseră de sub pălărie, luminându-i fața frumoasă, fără machiaj, doar cu un ruj de culoare deschisă.

– Te-ai schimbat mult, arăți total diferit de fata pe care am văzut-o atunci în clubul lui Rios.

– În bine sau rău? îl întrebă ea.

– Desigur, în bine, răspunse Ricardo, nici un bărbat n-ar face decât observații plăcute la adresa unei femei.

– Nu toți bărbații gândesc ca tine.

– Nu toți bărbații sunt argentinieni, spuse el cu un zâmbet. Sau crezi că latinii sunt mai lingușitori?

– Nu știu asta, am constatat doar că se pricep să ajungă foarte ușor la inima unei femei.

– Dacă femeia are o inimă, sigur că da. Dar a ta nu este prea ușor de atins, *chica*.

Lian speră că era chiar așa. Privindu-l, ea își spuse că rarerori putea să facă abstracție de natura relației lor. Uneori încerca să anticipeze sfârșitul celor șase luni și să vadă care vor fi reacțiile ei când va trebui să părăsească aceste locuri. O parte din sufletul ei abia aștepta acea zi, pe când cealaltă refuza să se gândească la asta. Oare două persoane puteau trăi atât de aproape una de alta, evitând implicațiile de ordin emoțional?

– Mi-e foame, spuse ea deodată. Vii la timp pentru micul dejun sau mănânc tot singură?

– Mă întorc cu tine, Jose se poate descurca singur aici. Acum cred că mă pot relaxa și eu puțin. Dar ție ți se pare la fel de plictisitoare viața în casa mea?

Lian roși.

– Plictisitoare nu, doar frustrantă. Nu am nimic de făcut în afară de călărie și lectură. Inez nu mă lasă să-mi fac nici măcar patul.

– Poate crede că nu știi să-l faci. Ea se ocupă de toate lucrurile legate de casă de multă vreme, cred că i s-ar părea ciudat să intervină altcineva.

– Bănuiesc că dacă aș fi soția ta în realitate...

– Dar ești soția mea, cel puțin legal, dacă nu emoțional. Ai dreptul, în această calitate, dacă dorești, să preiei din îndatoririle ei, nu trebuie decât să-i spui.

– Nu mă va asculta.

– Tu trebuie s-o faci să te asculte.

– Oare? Inez știe că nu ne petrecem nopțile împreună?

– Nu discut problema asta cu ea. Îmi imaginez că folosirea celor două încăperi care nu au legătură între ele provoacă suspiciunea servitorilor, mă gândeam că ar fi bine să ne mutăm în aripa de răsărit a casei unde au fost apartamentele părinților mei, care au această ușă de comunicare.

– E cam târziu pentru asta. Dar aici nu este obiceiul ca orice cuplu să aibă o cameră comună?

– Este o chestiune de gust. Unora le place să se despartă după ce fac dragoste.

Lian era curioasă să afle părerea lui.

– Ai spus „unora“? Nu era mai bine să spui bărbatului argentinian...

– Vrei să insinuezi că femeia argentiniană nu are decât să se spună cerințelor bărbatului?

– Trebuie s-o facă?

– Să spunem că orice bărbat care nu se pricepe să se facă dorit se confruntă cu un refuz.

– Bănuiesc că latinilor nu le lipsește această calitate...

Ricardo întinse mâna în momentul acela, prinzând frâul calului pe care călărea Lian.

– Spune-mi, încerci să mă provoci să fac dragoste cu tine?

Lian îi înfruntă privirea fără a clipi, sperând că el nu-i auzea bătăile inimii.

– Nu considera că te-am provocat, discuția a alunecat pe o pantă greșită.

– Ai dreptate, sper că într-o bună zi vei învăța să fii mai discretă. Încearcă să-ți amintești, *chica*, pentru binele tău, timpul petrecut împreună ar putea fi foarte plăcut...

Lian înțelese că inițiativa va trebui să-i aparțină.

Săptămâna trecu foarte greu în continuare pentru că începură ploi puternice care făceau imposibil să ieși din casă fără să te uzi imediat până la piele. Ricardo îi explică aceste condiții extreme de temperatură.

– Ele se datorează întâlnirii dintre aerul polar și cel tropical. Ne aflăm într-o zonă temperată, aici în pampas. Niciodată nu este insuportabil de cald vara, nici prea frig iarna, este o climă în care poți trăi și munci bine.

Iarna va fi trecut pe jumătate atunci când va trebui să plec eu, se gândi Lian, iar când voi ajunge în Anglia va fi toamnă.

Luni dimineața Ricardo plecă la Santina, cu aranjamente de a petrece noaptea acolo. Lian încercă să-și imagineze sumele enorme care se vehiculau în aceste tranzacții.

Ziua i se păru foarte lungă știind că el nu venea acasă seara. De obicei lipsea câteva ore în timpul zilei, dar în ultimele seri n-o mai evitase după cină, bând un pahar de brandy împreună, discutând, ascultând din colecția lui de discuri în timp ce el își fuma liniștit havana.

O dată sau de două ori Lian îl surprinsese cum o examinează de parcă ar fi așteptat să transpară o nouă formă de agresiune din partea ei. Se întâmpla ca natura ei intempestivă s-o determine să aibă astfel de ieșiri, dar

ea avea grijă să le înăbușe la timp. Era greu să învețe să se poarte cu un bărbat ca Ricardo Mendoza, dar ea era dispusă să încerce. Era o plăcere periculoasă.

Lian își petrecu dimineața învățând spaniola cu ajutorul unui dicționar pe care i-l adusese Ricardo. Acum se putea face înțeleasă de către servitori, cu toate diferențele dialectelor pe care le foloseau aceștia.

După cum i se spusese, învățase să citească foarte mult și să moțăie în orele după amiezii la umbra unui copac din curtea interioară, după care se schimba și pleca să călărească. Rojo era deja pregătit, iar Diablo fusese scos într-un țarc exterior și aștepta cu nările fremătând. Și acest animal îl aștepta pe Ricardo, își spuse ea. Și el îi simțea lipsa. Lian îl privi cu dragoste, spunându-și că nu era departe ziua când va avea curaj să-l încalece. Mai avea timp destul pentru asta, încă cinci luni.

Era trecut de șase când se întoarse acasă. Se gândi să folosească scara exterioară pentru a urca în camera ei. Dar un bărbat care stătea la masa de fier forjat din curtea interioară se îndreptă spre ea, cu un aer uimit când o văzu.

– *Senora* Mendoza? întrebă el.

– Da, eu sunt, zise Lian cu jumătate de gură, pentru că nici ei nu-i venea să creadă.

Noul-venit părea englez după îmbrăcăminte și tunsoare.

– Sunt Grant Edwards, prietenul lui Ricardo. Nu cred că am ales prea bine momentul pentru a veni în vizită.

– Ești binevenit, îl asigură Lian. Te rog, ia loc, văd că te-au servit deja cu o băutură.

Grant o privi cu un aer ușor amuzat.

– Tocmai am sosit când a apărut o vrăjitoare bătrână, îmbrăcată în negru, care nici nu m-a invitat în casă. Mi-a spus că Ricardo este plecat cu afaceri, cel puțin asta am înțeles. Nu văd de ce indivizii ăștia nu învață engleza, cât de cât. Mi-este cam greu să-i înțeleg.

Lian începu să râdă.

– Inez nu este o femeie rea, dacă ajungi s-o cunoști. Numai că nu-i prea pasă de străini, asta-i tot. Cred că-și imaginează că toți vor să-i fure argintul.

– Este o lume aparte, cea în care trăiești.

– Da, nu s-ar putea spune că nu.

– Iar acum, lăsând gluma la o parte, mă întreb de ce Ricardo nu mi-a spus că este însurat, acum câteva luni, când l-am întâlnit ultima oară?

– Pentru că nu era. Ne-am căsătorit acum două săptămâni la Buenos Aires. Trăiești în Argentina, Grant?

– Deocamdată. Lucrez la Chaco, la sondele petroliere.

– Acolo l-ai cunoscut pe Ricardo?

– Nu, la Rio. Un prieten comun ne-a făcut cunoștință. Înainte de plecare m-a invitat să vizitez estancia, cum îi

spune el. Iar acum, având vreo două săptămâni libere, iată-mă. Bănuiesc că trebuia să-l anunț, nu să pic pe neașteptate, dar știi cum sunt lucrurile în țara asta. Nu este nici o problemă dacă am picat prost, pot lua avionul până la Santina, unde mă voi putea caza.

– Nu poți pleca fără să-l vezi pe Ricardo, spuse Lian. Se va întoarce mâine dimineață și va fi bucuros să te revadă. Avem camere destule pentru oaspeți. De fapt, el este tot la Santina.

– Îmi dau seama că v-aș deranja, cred că abia ați venit din luna de miere.

– N-am avut lună de miere, zise Lian fără a se mai gândi vreun moment la implicațiile afirmației sale. De fapt n-a fost momentul pentru asta. Ricardo trebuia să se întoarcă la estancia pentru niște livrări de vite.

Inez apăru din casă, și o lipsi de plăcerea de a poza în rol de gazdă, chiar dacă acesta era temporar.

– Senor Edwards rămâne aici în seara asta, Inez, îi spuse Lian.

Inez luă un aer foarte rigid.

– Dar stăpânul... începu ea.

– Senor Edwards a fost invitat de către Ricardo, o întrerupse Lian. Te rog, spune-i Juanitei să ne aducă niște ceai, Inez.

Grant o privi cu admirație.

– Văd că știi deja să te porți cu ea.

Nici nu realizase cât de ușor putea să dea ordine. Inez nu era obișnuită să fie rugată să facă ceva; probabil nici nu reacționa decât la ceea ce i se cerea pe un ton autoritar.

– Vorbește-mi despre munca ta de aici, i se adresă ea lui Grant. Îți place ceea ce faci?

– Depinde de ceea ce te interesează. Condițiile sunt cam primitive, de fapt totul este să câștig experiență.

– Ești căsătorit?

– Un bărbat căsătorit și cu copii n-ar putea munci aici, ar însemna să nu-și vadă familia jumătate de an. M-am decis să mă însor pe la treizeci și cinci de ani, până atunci strâng bani.

– Și ce faci dacă o să cunoști o fată care-ți place înainte de a împlini vârsta potrivită? Îi vei cere să te aștepte?

– Nu știu, poate o să mă răzgândesc. Se pare că aceste lucruri se pot schimba peste noapte, adăugă el privind-o.

Ea lăsă ochii în jos.

– Așa este.

Întunericul începuse să se lase, iar cerul se umpluse dintr-o dată de stele. Râsul cristalin al Juanitei se auzea dinspre bucătărie, urmat de tonul grav al unui bărbat care o admonesta.

Grant trase aer în piept.

– Este multă liniște pe aici, e o schimbare foarte plăcută față de locurile de unde vin eu. Tu în ce parte a Angliei locuiești?

– Londra, răspunse ea. Frig, ceață, umezeală.

– Ce surpriză! Și eu sunt londonez. Acolo m-am născut. N-am mai fost acasă de optsprezece luni. Tu de când ai plecat?

Nu avea rost să alcătuiască acum o povestire, își spuse Lian.

– Și pentru mine este incredibil cum s-au derulat lucrurile. Mă aflam într-o situație dificilă pentru că nu am prins trupa de dans căreia trebuia să mă alătur, când l-am cunoscut pe Ricardo și ne-am căsătorit în două zile.

Grant începu să râdă.

– Știam eu că latinii iau decizii rapide dar asta le întrece pe toate! Bănuiesc că și tu ești sigură de ceea ce simți pentru el.

Lian se simți tentată să-i dezvăluie povestea lor. Dar se abținu și-i spuse doar:

– Ricardo nu este bărbatul pe care să-l refuzi.

Grant o privi lung.

– Vrei să spui că l-ai luat pentru bani?

– Ți se pare incredibil?

– Da, pentru că nu pari genul de femeie interesată. Vrei să spui că nu-l iubești?

Lian își mușcă buzele. Întrebarea era prea directă.

– Te rog, nu mă judeca greșit, Grant, sunt probleme legate de căsătoria mea pe care n-aș vrea să le discut. Deja am spus prea mult.

Juanita le aduse ceaiul chiar în momentul acela, iar discuția pe această temă se întrerupse.

– Vrei puțin frișcă? îl întrebă ea.

– Te rog. Și două bucăți de zahăr. Uite ce este, Lian, zise el, mie poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea, dar suntem amândoi englezi și asta mă face să fiu puțin îngrijorat pentru tine. Te-a forțat Ricardo în vreun fel?

– Nu, zise ea repede, de fapt, n-ar fi trebuit să-ți fac astfel de confesiuni, nu știu ce m-a apucat.

– Eu știu, zise Grant. Aveai nevoie să discuți cu cineva de-al tău, nu de-al lui Ricardo. Acum înțeleg de ce ai fost atât de bucuroasă să vezi pe cineva care nu avea sânge latin. Pe Ricardo pot să-l înțeleg, s-a îndrăgostit de tine pentru că ești o fată frumoasă. Ești genul de fată după care se întorc toate capetele. Dar ar fi trebuit să-ți lase timp de gândire.

Grant înțelesese că Ricardo se îndrăgostise de ea și o luase pe sus fără a-i lăsa timp de gândire. El era prietenul lui Ricardo. Nu trebuia ca ea să facă nimic pentru a submina această prietenie, doar să câștige un aliat temporar.

Capitolul 6

Lian și Grant cinară singuri în acea seară. El era un partener plăcut care o făcea să se simtă bine, glumea tot timpul, spunându-i ceea ce nu mergea în munca lui.

– Am întâlnit atâtea piedici în munca asta, câte n-am întâlnit în toată viața mea. Dacă nici de aici nu scoatem mare lucru, încep să mă gândesc serios că nu ne-a fost dat să găsim petrol pe meleagurile astea.

– Sunteți siguri că există petrol în zona aceea?

– Nimeni nu poate fi sigur de nimic, niciodată. Se retraseră în salon pentru a-și bea cafeaua.

– Spuneai că ai fost dansatoare înainte de a-l întâlni pe Ricardo, nu-ți lipsește viața pe care o duceai?

– Puțin, admise ea. Dar faptul că am stat departe de lumea dansului mi-a dat posibilitatea să-mi evaluez corect talentul. Dansez binișor, dar nu extraordinar. Aș fi fost întotdeauna o mediocră.

– În schimb, acum ești regina acestui castel. Soția lui Mendoza!

Dar asta atâta timp cât el avea nevoie de o soție!

Apoi ea își spuse că nu avea motive să se plângă. La întoarcerea în Anglia va fi o femeie destul de înstărită, nici nu va mai fi nevoie să muncească. Iar amintirea lunilor petrecute în Argentina va păli cu timpul. Poate va cunoaște un alt bărbat, cu care se va căsători. Cu toate acestea nu se va putea minți singură, amintirea acestei afaceri o va urmări mereu.

– Vrei să pun niște muzică? întrebă Lian ridicându-se și îndreptându-se spre a alege un compact-disc. Lămpile din colțul camerei creau o atmosferă intimă adecvată rumbei. Puse același disc pe care-l ascultase și Ricardo cu o seară înainte; era muzică latino americană executată de o formație condusă de Xavier Cugat.

„Îmi plac ritmurile noastre“ spusese Ricardo. Au ceva sălbatic, primitiv, care-ți provoacă atât spiritul cât și simțurile. Simți că trupul tău reacționează la ele? Lian reacționase imediat, făcând câțiva pași de dans, pe care-i repetă acum, după care privi rușinată în spate, la Grant.

– Văd că te-a prins ritmul ăsta și pe tine, constată el. Ai mișcări coordonate, de dansatoare. Eu nu sunt expert dar mi-ar plăcea să dansez cu tine. Ai ceva împotrivă?

Lian ezită un moment după care scutură din cap.

– Nici vorbă, îmi face plăcere.

Grant o prinse în brațe. Era cam de aceeași statură cu Ricardo, dar ceva mai solid. Arăta ca omul care petrecuse mult timp în aer liber. Dar tenul lui Ricardo era măsliniu și întotdeauna bărbierit.

– N-am crezut că poți dansa atât de bine, constată ea.

– Mă descurc, zise Grant, trăgând-o mai aproape. Lian, mă simt atât de bine când te țin în brațe! De mult n-am mai dansat cu o fată pe care s-o simt.

– Ar trebui să te întorci acasă, Grant, și să te însori. Nu amâna asta prea mult.

– Și planul meu cu cei șase ani va cădea? Dacă mă gândesc bine îți trebuie mulți bani să întreții o familie și o nevastă.

– Mulți oameni o fac dintr-un venit mediu.

– Nu și eu. Am nevoie de o sumă frumușică chiar înainte de a începe să-mi caut nevastă.

– Dar te simți prea singur...

– De obicei nu mă prea gândesc la asta, dar fiind acum, aici, cu tine, simt nevoia să te privesc, să te ating, toate astea mă fac să mă simt singur. După ce mă întorc la Chaco nici nu-mi voi mai aminti.

– Ești un tip practic, zise Lian, nu-ți poți ordona viața ca și cum ai pune ceva într-o cutie. Unele dintre evenimentele vieții trebuie programate.

– Cum ar fi să cunoști pe cineva și să te căsătorești în două zile? Nu-mi spune, Lian, că ești fericită aici. Ori de câte ori vorbim despre Ricardo ți se întunecă privirea.

– Ai o percepție extraordinară, pentru un bărbat, Grant.

– Asta doar pentru că mă simt foarte aproape de tine. Și de fapt, suntem în aceeași situație, nici unul dintre noi nu aparține acestor locuri. Grant făcu o pauză apoi o întrebă: te temi de Ricardo?

– Crezi că m-aș fi măritat cu un bărbat de care mi-ar fi teamă?

– În anumite condiții, poate.

Lian se opri căci muzica încetase.

– Grant, ne cunoaștem de câteva ore și nici pe Ricardo nu cred că-l cunoști mai bine. Nu cred că ar trebui să avem o astfel de discuție.

– Nu contează de când ne cunoaștem. Eu simt că te cunosc de când lumea. Chiar dacă sună prostește tot asta simt. Sunt prietenul tău și sper că și tu simți la fel despre mine. Mi-a plăcut Ricardo atunci când l-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că trebuie să admit că are numai calități. Este bărbat și, ca oricare altul, e supus tentației. Știu că este un cuceritor. Probabil că și-a pierdut mințile când te-a văzut; ai culori total diferite de cele văzute pe aici. Orice latin ar face-o!

– Te asigur că nu oricare! se auzi glasul lui Ricardo, iar Lian făcu un pas înapoi.

– N-am auzit mașina, se bâlbâi ea.

– Nu? întrebă el ironic. El îl privi pe Grant spunându-i: îmi pare bine că n-ai uitat de invitația mea. Am avut noroc că m-am întors în seara asta și n-am stat până mâine.

Din atitudinea lui, Lian înțelese că Ricardo nu-l învinuia prea tare pe Grant pentru scena la care picase inopinat. Ea era cea vinovată pentru că se apropiase prea mult de alt bărbat. Grant nu se mai simțea bine, neștiind cum să explice această apropiere a lor.

– Îmi cer scuze că am sosit pe neanunțate, zise el.

– Nu era nevoie să-ți anunți vizita, Grant, invitația a fost făcută pentru atunci când vei avea tu timp. Ești binevenit atâta timp cât dorești să stai. Lian i-ai arătat oaspetelui nostru camera?

Lian îi înfruntă privirea, refuzând să accepte tonul lui sarcastic.

– Inez a pregătit o cameră, pe care *senor* Edwards a văzut-o deja, este în celălalt corp al casei.

– *Senor* Edwards! Lian, sunteți amândoi englezi, lasă la o parte formalitățile. Bei tot brandy, Grant, sau preferi altceva?

– Nu, voi continua cu brandy-ul acesta, este extraordinar! Grant se mișcă în scaun, parcă de data asta mai stăpân pe el, având impresia că lucrurile mergeau spre bine.

– Este cel mai bun brandy, pe care-l păstrăm pentru musafiri, zise Ricardo apropiindu-se de Lian. Voi încerca mâine să mă revanșez pentru lipsa de la cină. Probabil soția mea ți-a spus că nu voi veni în seara asta. Cât concediu ai, Grant?

– Vreo două săptămâni, dar nu mă aștept să...

– Vom încerca să-ți facem șederea aici cât mai plăcută. Dacă sunt ocupat o parte din zi cu problemele mele, Lian va fi o gazdă perfectă. Acum vorbește-mi despre petrolul tău.

Cei doi începură să discute, Ricardo cu un aer aparent calm, deși ea care îl cunoștea știa că incidentul nu fusese uitat căci Ricardo Mendoza nu era omul care să ierte sau să uite ceva.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, zise ea ridicându-se.

Amândoi bărbații se ridicară o dată cu ea.

– Nici noi nu mai zăbovim, spuse Ricardo. Grant este obosit de pe drum.

– Lian, îți mulțumesc pentru primire, noapte bună, zise acesta, aruncându-i o privire ciudată.

Fiecare cuvânt adresat de el fu simțit ca un cui în inima ei dar el nu trebuia să știe asta, desigur.

Lian se îndreptă spre camera ei trecând repede pe lângă Inez căreia îi spuse un noapte bună grăbit, iar aceasta nu catadicsi să răspundă. Femeia n-o agrea deloc, asta era clar. În ochii ei, Lian era o străină, o

uzurpatoare, care nu merita decât disprețul. Poate că Inez știa chiar că serviciile pe care ea i le acorda lui Ricardo erau plătite de acesta cu vârf și-ndesat. Cum altfel ar fi putut el s-o convingă să se rupă șase luni de viața pe care o dusese până atunci? Femeia o ura și nu ascundea acest lucru. Abia aștepta s-o vadă plecând la data stabilită.

Lian se retrăsese în camera ei deși nu-i era somn deloc. Iar după ce făcu duș, nici atât. După ce îmbrăcă un capot mai gros se duse în balcon unde rămase bucurându-se de mirosul florilor. Când se deschise ușa brusc, fără ca să se fi auzit vreo bătaie, ea înlemni știind că o singură persoană își putea permite să procedeze astfel, o persoană furioasă care venea să-i ceară socoteală.

Lian stinsese toate luminile înainte de a ieși pe balcon, lucru care-l lăsă pe Ricardo descumpănit câteva minute.

– Ai ceva de spus? Ai o explicație pentru comportamentul tău?

– De ce să mă mai obosesc să-ți explic, dacă tot ți-ai făcut o părere despre cele ce se întâmplau? Sper că nu ți-ai închipuit cumva că Grant îmi făcea avansuri?

– Sigur că asta a fost ce mi-am închipuit! Grant este bărbat și mi se pare normal să răspundă unei invitații.

– Invitație?

– Era evident că abia așteptai să te atingă!

– Nu este adevărat! Eram atât de aproape pentru că dansasem.

– Dacă asta ați făcut, probabil că a avut ocazia să te atingă mai mult decât mi-am închipuit! Tu ai pus muzică, deci tot tu ai fost cea care a vrut să danseze! Ți-a plăcut mult acest compatriot al tău de i-ai căzut imediat în brațe?

– Încetează, Ricardo! Lucrurile nu stau așa cum le prezinți tu! Este adevărat că fiind conaționali ne-am simțit mai apropiați, dar n-am făcut altceva decât să discutăm.

– Și despre ce, mă rog, ați discutat?

– Despre țară, casă și slujba lui.

– Nu minți, Lian, i-ai spus totul despre căsătoria noastră!

Observând că ea nu răspunde, Ricardo o prinse de mână strângând-o.

– Nu este așa, Lian?

– Nu! strigă ea tremurând. N-a fost nevoie să-i spun eu, a ghicit singur.

– A ghicit? Cum naiba ar putea să ghicească cineva un astfel de lucru?

– A simțit că între noi lucrurile nu sunt tocmai normale și a tras singur concluzia.

– Fără să ne vadă măcar împreună? Ce bărbat perspicace! Și mă rog, la ce concluzii a ajuns?

Lian trase aer în piept încurcată, știind că era mai bine să spună adevărul, pentru că nu știa să mintă.

– Crede că m-am măritat cu tine din obligație. Iar eu n-am afirmat că aș fi îndrăgostită de tine.

– Din obligație? repetă Ricardo care nu-i mai auzise ultimele cuvinte. Ce obligație? Te-ai măritat cu mine pentru că te culcaseși cu mine deja, asta vrei să spui? Ricardo pufni în râs. Deci ne-a introdus în categoria mariajelor de conveniență. Eu te-am luat din obligație, iar tu din moralitate!

– Nu este cam același lucru? îndrăzni Lian.

– Nu încerca să mă înveți pe mine nuanțele limbii engleze! Iar dacă oaspetele nostru știe asta, de ce să nu trecem la fapte?

– Nu! Lian se elibera printr-o mișcare bruscă. Ricardo, nu poți face asta!

– Nu? Stai numai să vezi!

Ricardo o luă pe sus și o aruncă pe pat, după care-și scoase haina.

– Îți dai seama ce se va întâmpla dacă continuăm nebunia asta? îl întrebă ea.

– Adică dacă fac dragoste cu tine? Mai precis, dacă fac dragoste cu soția mea? După cum ți-am mai spus, nu trebuia să mă provoci! Iar acum, vei cunoaște bărbatul cu care te-ai măritat așa cum orice femeie căsătorită își cunoaște soțul!

Lian își întoarse repede capul când el îi căută gura, dar Ricardo se opri brusc, o prinse de bărbie și o sărută prelung. Ea fu cuprinsă de senzații nemaicunoscute până atunci și cedă mâinilor lui, cu inima bătând de emoție. Nu-l ura; de fapt nici nu știa prea bine ce simțea pentru el. Iar dacă asta își dorea el, și ea nu avea cum să i se împotrivească, de ce să mai încerce? Era soțul ei, nu vedea nimic rău în faptul că trebuia să-i cedeze. Dar el n-o iubea, își aminti ea cu amărăciune. Iar fără dragoste acest act era un ritual lipsit de sens.

Ricardo ridică încet capul de parcă ar fi simțit ce se petrecea cu ea. Deodată, cu un efort, el se ridică.

– Ai dreptate, n-aș avea nici o satisfacție și ar apărea multe alte complicații. Mă voi mulțumi cu faptul că erai atât de dispusă să-mi cedezi. Iar ca să fii și tu mulțumită, află că-mi este foarte greu să te las din brațe; aș prefera să fac dragoste cu tine acum și să las naibii ziua de mâine, indiferent de consecințe.Te bucură ce auzi?

– Nu mă bucură deloc. Tu nu pe mine mă dorești, Ricardo.

– De ce n-aș face-o, *chica*? Ești frumoasă, ai un trup care înnebunește orice bărbat! Ricardo continua s-o mângâie. Lian, trebuie să fii a mea!

– Și complicațiile? Ricardo...

– Nu vor însemna nimic în comparație cu plăcerea de a te fi avut! Nu te mai împotrivi, Lian. Lasă-mă să te iubesc.

– Asta nu este dragoste! Și nici tu nu ești diferit de tatăl tău!

Ricardo se opri, privind-o uluit. Când o eliberă și-i văzu privirea, Lian se îngrozi.

– Vei regreta ziua în care te-ai născut, dacă mai repeți asta vreodată! Dacă aș fi fost ca tatăl meu, probabil că aș fi profitat deja de tine. Păstrează-te așa cum ești dacă asta-ți dorești, Lian! Mi-am pierdut orice dorință de a face dragoste cu tine!

Numai după ce auzi cum se trântește ușa în urma lui, Lian se liniști și-și duse mâna la locul unde o strânsese el de braț. De data asta ea câștigase, dar cu ce preț!

Observă haina lui Ricardo acolo unde o aruncase pe pat. Involuntar o luă, netezind materialul și-și lipi fața de ea, simțind mirosul țigării de foi. De ce trebuia să fie așa? De ce nu se întâlniseră în alte împrejurări, iar atracția dintre ei să se transforme în dragoste? Căci între ei era atracție, fusese de la început, chiar dacă încercau să nege.

Și? Putea simpla atracție s-o facă să simtă ce simțise în ultimele zile? Ricardo o dorea, era evident, și o făcuse și pe ea să-l dorească. Dar ea știa că n-o va ierta niciodată pentru ceea ce-i spusese și n-o va mai atinge vreodată.

*

*   *

Grant fu binevenit în zilele următoare; fără el, Lian ar fi suportat cam greu atmosfera apăsătoare dintre ea și bărbatul cu care se măritase. Și asta nu pentru că Ricardo și-ar fi schimbat comportamentul. Doar rareori, când rămâneau câteva clipe singuri, în ochii lui apărea din nou acea lumină când se uita la ea.

Lian se gândi să-și ceară scuze pentru că-l comparase cu tatăl lui, dar nu știa cum să deschidă discuția; de fapt, nici nu-i era foarte clar dacă el o luase ca pe o insultă. Între tată și fiu nu fuseseră sentimente puternice, asta era clar. Dar simțea că-l rănise și scuzele nu aveau cum să-l facă să se simtă mai bine, ba poate erau scânteia care să reaprindă focul. Ea se putea consola la gândul că acel incident trecuse și Ricardo n-ar mai face o altă încercare.

Ricardo își petrecea timpul cu angajații săi pe câmp, lăsând-o pe ea să se ocupe de Grant. Ei doi călăreau mult și discutau vrute și nevrute.

– Cred că-ți este dor de casă, îi spuse Grant, ascultând cum descria casa în care crescuse până la trei ani. Îți va fi și mai dor când voi pleca eu. Noi doi cel puțin mai vorbeam...

– Îmi îmbogățesc cunoștințele de spaniolă cu fiecare zi care trece.

– Nu la asta mă refeream, și tu știi asta prea bine. Cultura lor este atât de diferită de a noastră! Nu cred că te vei putea adapta.

– Este nevoie de timp pentru asta, iar eu sunt aici numai de câteva săptămâni. Mai am multe de învățat.

– Ce naiba să înveți, Lian? Supunerea față de bărbat? N-am mai întâlnit astfel de relații! Ești bunul lui. Nici măcar în fața legii nu ai un cuvânt de spus, știai?

– Nu m-am gândit la asta, Grant.

– Ar fi cazul să te gândești, Lian. Am înțeles de ce te-ai simțit atrasă de el la început, este genul de bărbat pe care-l plac toate femeie, puternic, excitant, sigur pe el...

– Bogat? continuă Lian.

– Oprește-te, Lian! zise Grant, brusc furios. Nu mai încerca să pozezi în ceea ce nu ești! Spune-mi să-mi văd de treburile mele, dar nu mă lua drept prost!

– Îmi pare rău, Grant. Nu te-am considerat prost, ți-am apreciat îngrijorarea dar...voiam doar să...

– Să ce?

– Este ceva despre care nu vreau să discut, sunt măritată cu Ricardo și asta e!

– Dar nu-l iubești! Sunt sigur de asta.

– Este bine că poți fi sigur de ceva. Acum ar fi mai bine să ne întoarcem; am ajuns aproape pe pământurile estanciei Riga.

– De ce nu faci o vizită rudelor tale? sugeră Grant. Și mie mi-ar face plăcere să-i cunosc.

– De ce nu? Poate, într-o zi, îi vom vizita. Unul dintre noi ar trebui să facă primul pas. Dar să nu te aștepți la o manifestare prea caldă din partea lui Carlos.

– Bănuiesc că între Ricardo și Carlos au existat probleme din cauza estanciei, nu?

– Estancia Mendoza este în mod legal a lui Ricardo, dar el era dispus s-o împartă cu fratele său, cu condiția ca el să dețină controlul.

– Ricardo nu mai este omul pe care l-am cunoscut cândva. Lian, dacă vei avea vreodată probleme cu căsătoria asta a ta, căci bănuiesc că sunt multe lucruri pe care le ascunzi, dă-mi de știre! Noi, englezii, trebuie să ne ajutăm întotdeauna!

Capitolul 7

Estancia Riga le apăru în față pe la ora trei. Era prima oară când Lian vedea casa pe lumină. Nu era la fel de somptuoasă ca aceea a familiei Mendoza, dar era plăcută.

Fiind vremea siestei, nu era momentul potrivit pentru vizite. Un servitor le ieși în întâmpinare.

– *Senora* Mendoza și *senor* Edwards au venit în vizită la *senora* Mendoza, încercă să-i spună Lian, cu cunoștințele ei sărace de spaniolă.

– *Senora* se odihnește în curtea interioară a casei, le spuse servitorul.

De cum îi văzu, Isabella lăsă deoparte cartea pe care o citea.

– Ai venit, în sfârșit! exclamă ea ieșindu-i în întâmpinare. Am crezut că Ricardo nu-ți va permite să ne vizitezi. Este și el cu voi?

Lian scutură din cap, conștientă că o decepționa pe Isabella.

– Nu știe că am venit, nu este de acord cu vizita noastră. L-am adus cu mine pe *senor* Edwards, prietenul lui Ricardo, care locuiește zilele acestea la estancia cu noi. Lucrează la Chaco, la forajele petroliere; este consultant.

– Și bănuiesc că unul foarte bun, adăugă Isabella zâmbindu-i. Vă rog luați loc, voi suna imediat după niște răcoritoare. Carlos va veni și el. Nu-ți face probleme în privința lui, Lian, este bucuros că tu nu împărtășești convingerile lui Ricardo. Stați mai mult timp aici, *senor* Edwards? întrebă Isabella de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul.

– Încă o săptămână. Te rog să-mi spui Grant.

Isabella își înclină frumosul ei cap.

– O să-ți spun Grant când nu este Carlos aici. Nu va fi de acord să fim atât de familiari. Lian, draga mea, cum găsești pampasul după săptămânile petrecute aici?

– M-am simțit pierdută la început, admise Lian. Nu mergeam prea departe, de teamă să nu mă pierd în toată întinderea asta! Apoi, am descoperit că iapa știe singură drumul spre casă.

– Călărești, Lian? Perfect! Ricardo ți-a dăruit un cal?

– Mai mult sau mai puțin, am avut la început o iapă, apoi calul acesta, Rojo.

– A, da, îl știu, este un cal cuminte și supus, am crezut că Ricardo ți l-a dat pe Diablo, și mă miram chiar.

Lui Ricardo îi place să țină caii cei mai buni numai pentru el. Cu toate astea l-am călărit și eu pe celebrul Diablo, deși el nu știe asta, era plecat atunci. Carlos, care m-a surprins, mi-a promis că nu-i va spune lui Ricardo.

– Asta era înainte de diferendul dintre ei?

– Da, zise Isabella cu tristețe nedisimulată. Între ei nu este relația care ar trebui. Iar eu, de când m-am măritat cu Carlos, l-am văzut o singură dată pe Ricardo, cu o ocazie nu prea plăcută. Figura ei se lumină subit la vederea lui Carlos care apăruse din casă.

– Carlos, uite cine a venit la noi!

Bărbatul cu trăsăturile atât de plăcute le zâmbi.

– Bănuiesc că Ricardo nu știe de vizita voastră!

Lian scutură din cap, regretând aparenta ei lipsă de loialitate. Îl prezentă pe Grant și-i urmări pe cei doi bărbați care începură să discute.

– Mai rămâneți mult la Chaco? întrebă Carlos.

– Depinde de momentul în care dăm de petrol. Suntem pe la douăsprezece picioare cu forajele.

– Și dacă nu găsiți, veți încerca din nou?

– Geologii spun că se află petrol acolo unde forăm noi, rămâne numai să găsim locul potrivit.

– Nu este ca și cum ai căuta acul în carul cu fân?

– Nu este chiar așa de rău, știm de unde să începem.

– Nu vrei să vezi casa noastră în timp ce bărbații discută? o invită Isabella.

Lian acceptă, dar cu reținere, nu voia să-i lase singuri pe cei doi. Carlos îi putea sugera lui Grant că Ricardo se căsătorise cu ea numai pentru a-și păstra estancia.

Isabella se scuză că părinții ei nu veniseră în întâmpinarea lor.

– Au început să îmbătrânească și au multă nevoie de odihnă. Siesta este strict respectată de cei din generația lor. Iarna situația este puțin diferită, sunt multe de făcut, iar Carlos pleacă dimineața și se întoarce seara, cu *gauchos*, așa că stau mai mult cu ai mei.

– În trecut petreceai mult timp la estancia Mendoza, din câte am înțeles.

– A, da, zise fata râzând. Într-o vreme eram convinsă că m-am îndrăgostit de Ricardo, chiar.

– Asta până a apărut Carlos!

– Chiar și după aceea! Numai când m-a salvat după ce Diablo m-a aruncat din șa, am înțeles că pe el îl iubeam. Iar eu m-am simțit dorită.

Lian știa asta prea bine. Se gândi apoi la Ricardo și la ce simțise el când își văzuse fata iubită căsătorindu-se cu fratele lui vitreg.

Carlos și Grant încă mai discutau când ele se întoarseră în grădină, apoi plecară, cu toate protestele și invitațiile repetate ale Isabellei de a reveni.

– Este o fată grozavă această Isabella, ca și tine de altfel, zise Grant. Chiar mă miram cum se face că fiind amândouă frumoase vă înțelegeți bine.

– Ești cinic, Grant.

– Nu, sunt doar realist. Voiai să mai stăm?

– Nu, ai făcut bine că ai insistat să plecăm, am simțit că l-am trădat pe Ricardo. Va fi furios când va afla.

– Atunci, nu-i spune!

– O va face Carlos, cu siguranță.

– Nu cred. Și el mi s-a părut un tip decent. N-am știut că el și Ricardo sunt frați vitregi.

– Despre ce ați mai discutat?

– Diverse. Chiar și despre drumurile astea plictisitoare de pe aici. Până și la Chaco se mai schimbă peisajul, numai aici totul este atât de monoton.

– Am citit undeva că zona Chaco este adesea inundată.

– Așa este, zise Grant. Dar de fapt acolo nu locuiesc prea mulți oameni.

Lian sesiză că Grant dorise să schimbe subiectul; în mod sigur Carlos îi spusese ceva. Dar cât îi dezvăluise din povestea lui? Totul, sau numai o parte din adevăr, pentru a-și atrage simpatia lui? Carlos simțea nevoia să-și discrediteze fratele, probabil că-l prezentase ca pe cel care și-a înșelat fratele vitreg printr-o șmecherie de ultimă oră.

Călăriseră deja vreo trei mile pe drumul spre casă când văzură un mic nor de praf venind din direcție opusă. Când se mai apropie, Lian distinse armăsarul lui Ricardo.

– Este Ricardo, ar fi bine să încetinim, Grant.

Ricardo se apropie de ei, oprind chiar în fața lui Lian.

– Unde-ai fost?

Lian se strădui să-și păstreze calmul.

– S-o vizităm pe Isabella.

Ricardo strânse cu putere frâiele armăsarului și acesta se cabră.

– O să discutăm mai târziu, o amenință el.

Apoi întorcându-se spre Grant, îi spuse:

– Te rog s-o conduci pe soția mea la estancia.

Grant încercă să salveze situația:

– Ricardo, a fost vina mea că am ajuns la estancia Riga. Eu i-am cerut lui Lian să mă ducă acolo. Îmi cer scuze dacă am provocat neplăceri, n-o învinui doar pe ea.

– Eu stabilesc cine este vinovatul; acum, plecați mai repede.

În momentul acela Lian văzu câteva oi moarte, în apropierea gardului de sârmă care despărțea cele două ferme.

– Ricardo! strigă Lian, tu ai împușcat oile astea? Nu te-ai lăsat până la urmă!

– Da, au fost împușcate din ordinul meu, zise el, continuându-și drumul.

Grant nu înțelegea ce se întâmplă.

– Ce spuneai despre oi? o întrebă el.

– Ricardo l-a amenințat pe Carlos că-i va împușca toate animalele care trec pe pământurile lui. El crede că fratele lui vitreg le face deliberat să treacă prin gard ca să-l provoace pe el.

– E chiar atât de important ca animalele astea să nu calce pe pământurile lui?

– Cred că este o chestiune de principiu; oile și vitele nu trebuie să pască pe aceleași pământuri, distrug culturile de alfalfa, așa mi-a explicat Ricardo.

– Esența problemei este însă alta, zise Grant. În spatele acestei interdicții se află lucruri mai complicate.

– Nu pot să-ți dau amănunte, Grant.

– Din loialitate? Lian, nu știu cum te-a determinat Ricardo să-l iei de bărbat, dar sunt convins că nu de plăcere ai făcut-o.

Lian lăsă ochii în jos.

– Ai tras această concluzie în urma discuției cu Carlos?

– Dacă vrei... Negi?

– Da, spuse Lian. Grant, nu vreau să discut problemele astea cu tine.

– Dar nu poți trăi tot restul vieții așa cum îți poruncește Ricardo. Chiar dacă l-ai iubi...

– Și ce te face să crezi că nu-l iubesc?

– Îl iubești, Lian?

– Nu știu, de fapt nu sunt încă sigură, zise ea ridicând din umeri.

– În acest caz, nu este în mod sigur dragoste. Aș putea să-ți pun o întrebare delicată?

– Nu, nu vreau să te implici în nici un fel, Grant.

– Dar sunt deja implicat, Lian. M-am implicat de când te-am cunoscut. Și nici n-am de gând să las lucrurile așa. Nu pot. Va trebui să mă convingi că vrei să rămâi cu el.

Lian consideră că era momentul în care-i putea spune adevărul. Această căsătorie a ei nu era valabilă dacă ea nu voia să dureze, dar Ricardo n-o va lăsa să rupă înțelegerea lor prea ușor. Înțelegere? El pusese un preț pe serviciile ei. Dar ea nu voise banii pe atunci, deși îi trebuiau cu disperare.

Nu mai scoaseră o vorbă până ajunseră la estancia Mendoza. Lian își ceru scuze și aproape că se năpusti în casă. Nu știa când se va întoarce Ricardo, iar întunericul se lăsa într-o oră. În timp ce se îmbăia, Lian își aminti duritatea trăsăturilor lui când dăduse peste ei. Ce fel de bărbat era acela care lua viața unui animal numai pentru o chestiune de principiu? Putea foarte ușor să alunge oile de pe proprietatea lui și să pună să se repare gardul. Carlos ar fi încetat acest joc, văzând că nu are succes.

În timp ce se îmbrăca auzi vocea lui Ricardo undeva, în curtea interioară. Se întorsese destul de repede așa că, probabil, discuția cu fratele lui nu durase mult.

De data asta Ricardo ciocăni la ușa ei și chiar așteptă ca ea să-l invite. Părea obosit, își spuse Lian de cum îl văzu.

– Îți face plăcere să-mi nesocotești dorințele! izbucni el fără introducere.

– Nu este așa.

– Ai sperat că n-o să aflu de vizita ta la estancia Riga?

– Nu. De fapt am fost chiar sigură că vei afla.

– Deci nu te temeai că mă voi înfuria?

– Asta este tot ce vrei? Să mă tem de tine? Numai astfel crezi că poți stăpâni o femeie? Am vrut s-o văd pe Isabella, este singura femeie din toată pustietatea asta, cu care pot schimba o vorbă. Este chiar atât de greu de înțeles?

– L-ai văzut și pe Carlos cu ocazia asta, zise el ignorându-i întrebarea. I-a făcut mare plăcere să-mi arunce informația asta în față!

– Așa cum, probabil, ție ți-a făcut plăcere să-i arunci oile moarte la picioare!

– Erau oi Riga. Și l-am prevenit c-o să fac asta. Văd că nu-ți pasă deloc de mine, Lian. Nu numai că mă sfidezi dar petreci toată ziua cu musafirul nostru!

– Tu mi-ai cerut să am grijă de el.

– Dar nu chiar atât de evident. Crezi că servitorii n-au observat? Și au început să râdă de mine!

– Inez, probabil.

– N-are importanță cine. Iar eu nu voi mai tolera situația asta, va trebui să fii mai circumspectă în ceea ce-l privește. Iar la estancia Riga te invit să nu te mai duci!

Lian privi disperată spre ușă. Nu avea cum să ajungă la înțelegere cu acest bărbat. Era tare ca fierul, de neclintit. Își aminti noaptea dinaintea sosirii lui Grant, căci fusese poate singura dată când îl înțelesese. Iar acum nu mai era nimic decât dușmănie între ei. Oare ea mai putea să suporte? Dar care era soluția? Nu avea cum să ajungă acasă dacă pleca de la el, și chiar dacă ar reuși să scape, rămânea măritată cu el.

În timpul cinei nu scoase prea multe vorbe, conștientă de privirea lui Ricardo ațintită asupra ei și de ochii lui Grant care o urmăreau îngrijorați. După cină ea acceptă un brandy la cafea.

Afară era o noapte fără stele, cu mulți nori, și atmosfera era foarte apăsătoare.

– Mâine va fi furtună, îi informă Ricardo. Mă gândeam că v-ar face plăcere să mergeți cu mine la Tandil, dar pe vremea asta e mai bine să rămâneți aici.

A doua zi dimineața el plecă, și Lian observă aceeași privire plină de ură destinată ei și un zâmbet indiferent aruncat lui Grant.

Și întrucât Ricardo nu le interzisese să călărească deși se anunța furtună, porniră.

– Începe ploaia curând, zise Pedro, unul dintre *gauchos*. O să fie furtună mare.

– Ne întoarcem înainte să izbucnească, îl asigură Lian dându-i pinteni lui Rojo.

Grant o prinse din urmă pe o iapă pe care călărea prima oară.

– Ești furioasă? o întrebă el. Furia nu ajută la nimic. Trebuie să iei o hotărâre.

– Grant, nu vreau să mai discutăm din nou pe aceeași temă.

– Bine, atunci să facem o întrecere, la care pariez c-o să te bat!

Și porniră în galop spre locul în care vitele pășteau liniștite. În depărtare se vedea Sierra, iar undeva la vest trebuia să fie Tandil.

– Te simți mai bine? o întrebă Grant, iar ea îi zâmbi cam fără chef.

– Văd că nu vrei să renunți, Grant.

– Nu, este un caz special, de care sunt foarte interesat.

– Ar trebui să ne întoarcem, aici ploaia nu este prea plăcută.

– Și ce dacă? Nu ne poate decât uda.

Porniră spre casă întâlnind un grup de *gauchos* care le aruncă priviri curioase, dar lui Lian nu-i mai păsa.

Oricum vestea că ieșiseră din nou împreună va ajunge imediat la urechile lui Ricardo. Reușiră să se adăpostească de ploaia care începu imediat, în staulele animalelor.

– Un galop bun la întoarcere, după oprirea ploii, ne va ajuta să ne uscăm hainele imediat.

– După cum se vede cred că vom sta aici câteva ore.

– Propui să plecăm pe ploaie? Ți-e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă Ricardo ajunge înaintea noastră?

Lian îi evită privirea.

– Ricardo este la Tandil acum; dacă va ploua tot așa, nu are cum să se întoarcă.

– Cred că va veni oricum, să verifice dacă suntem tot împreună, nu-i place să ne vadă așa.

– Greșești, el nu are încredere în mine, asta-i tot. I se pare că te încurajez să fim prea familari.

– Are dreptate, dar dacă te-aș fi întâlnit înainte de căsătorie ar fi fost același lucru.

Lian îl privi nedumerită. Împrejurările îi aduseseră împreună și el devenise foarte interesat de ea. Un bărbat ca Grant are nevoie de provocare, își spuse Lian privindu-l intrigată.

– Ce ți-a spus Carlos? îl întrebă ea, așa, într-o doară.

– Destul pentru a realiza că ai fost folosită. Ai știut că Ricardo căuta cu disperare o nevastă?

– Da, am știut.

– Și ai mers înainte.

– Da, am făcut-o conștient. Grant, te rog, să schimbăm subiectul. M-am săturat de aceeași discuție!

– Nu trebuie să disperi, Lian, dacă vrei te pot scăpa de aici!

Se lăsă tăcerea, o tăcere lungă și jenantă, pe fondul ploii care nu mai contenea. Când Lian vorbi, o făcu pe un ton care nu părea al ei.

– Știu că vrei să mă ajuți, dar tu ai o slujbă la care nu poți renunța, iar eu n-am bani deloc. Nu vreau să te aud spunându-mi că-mi vei împrumuta tu ca să mă întorc acasă. Îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porți, dar...

– Lian, zise Grant, întinzând disperat mâinile spre ea. Nu vreau să fiu doar amabil cu tine, prostuțo, vreau să te scap din încurcătura asta de dragul tău dar și pentru mine, pentru că-mi pasă ce se întâmplă cu tine. O, la naiba cu această discuție!

Lian nu făcu nici o încercare de a-i evita sărutul. Știa că Grant o place, dar ce se întâmpla acum era ceva mult mai profund. Fără să vrea îl prinse cu brațele de gât, de parcă ar fi căutat toate emoțiile de care avea nevoie. Când se despărțiră o făcură cu părere de rău. Lian tremura, cu inima bătând. Așa trebuia să fie un sărut.

– Te iubesc, Lian, murmură Grant. Trebuie să mă lași să te scot de aici, cumva. Ricardo nu are drepturi morale asupra ta.

– Dar are drepturi legale, zise ea conștientă de dureroasa realitate. Nu pot părăsi Mendoza. Nu mă va lăsa.

– N-o să-i cerem voie, Lian! Putem pleca chiar acum de aici cu mașina, iar de la Santina vom închiria un avion să părăsim zona cât mai repede; iar imediat ce ajungem la Buenos Aires, nu mai are ce ne face!

Lian îl privea cu ochii mari, palidă.

– Grant, este imposibil și știi bine asta!

– Nu știu decât că nimic nu este imposibil dacă amândoi vrem acest lucru. Vino cu mine, iubito!

Aflată în brațele lui, Lian nu mai știa ce-și dorește. Nu-l iubea pe Grant, dar se simțea în siguranță și mai ales dorită, nu așa cum o dorea Ricardo ci cum dorea o femeie să fie iubită.

– Bine, cedă ea, fug cu tine, Grant, dar să ne grăbim!

Capitolul 8

După aceea nu-și mai aminti mare lucru din călătoria de întoarcere, prin ploaia teribilă care se încăpățâna să cadă puhoi, în afara senzației de milă față de caii care erau nevoiți să străbată tot drumul în condiții foarte grele. Pedro îi primi nedumerit și trimise imediat după un băiat de la grajduri, să fricționeze bine spinările animalelor, vădit impresionat de starea în care se aflau acestea.

Intrară în casă, fără a fi văzuți sau a vedea pe careva. La capătul scărilor Grant îi spuse:

– Mă duc să-mi strâng lucrurile și vin în camera ta. Te rog să fii gata cât de repede poți.

– Dar nu am geamantan, nu știu ce s-a întâmplat cu el. O să-mi pun câteva lucruri în bagajul tău.

– O să cumpărăm după aceea tot ce-ți trebuie, zise Grant și îi dădu un sărut. Vin imediat.

Când el veni în camera ei, Lian se schimbase într-un costum de jerse și-și strânsese părul ud cu o eșarfă.

Grant purta același costum de safari cu care sosise, iar în mână ducea un geamantan care se dovedi destul de încăpător. Lian își puse lucrurile în geamantanul lui, fără să se gândească la ce urma să se întâmple. Îl va lăsa pe Grant să se ocupe de toate. Era mai bine și mai ușor astfel pentru ea. Nu simțea nevoia să-și facă probleme. Când coborau scările împreună se loviră de Inez care se opri să se uite nedumerită la ei și la valiză, fără a face vreo legătură.

– Inez, noi plecăm, îi spuse Grant în spaniolă, te rog să-i transmiți lui Ricardo că nu ne mai întoarcem.

Lian, care-i observă reacția de teamă, își spuse că biata femeie, deși antipatică, urma să facă față avalanșei de reacții violente ale lui Ricardo și n-o invidie în acel moment.

Mașina cu care venise Grant cu nouă zile în urmă era pregătită de plecare și avea destulă benzină pentru cele patruzeci de mile pe care trebuia să le parcurgă. Lian se urcă în mașină ca un automat, și-l lăsă pe Grant să așeze valiza în portbagaj. Când mașina se puse în mișcare ploua încă, dar furtuna parcă se deplasase spre vest. Nu se uită înapoi la casa din care plecase.

Nu vorbiră prea mult pe drumul pe care altădată se ridicau nori de praf, fiecare fiind conștient de starea de încordare a celuilalt, dar când ajunseră la periferia orașului ea tremura și se simțea rău.

Ce naiba căuta ea cu Grant? Cum își puteau închipui amândoi că aveau o șansă la fericire fugind în felul acesta? Lian se gândi că dacă lui Grant i-ar fi păsat de ea, ar fi rămas să-l înfrunte pe Ricardo și să-i spună apoi că vrea s-o ia cu el.

Ricardo nu i-ar fi permis lui Grant s-o ia, asta era clar. Mai ales când de șederea ei depindea controlul asupra estanciei Mendoza.

Aeroportul, aflat undeva în partea de răsărit a orașului, consta din mai multe hangare și clădiri pentru birouri. Grant o lăsă în mașină și se duse să se interezese de felul în care puteau părăsi localitatea, dar se întoarse cam dezamăgit.

– Nici un zbor în următoarele ore. Au un singur avion care face curse charter dar mai avem de așteptat până îl găsesc pe pilot prin oraș.

– Și dacă s-a dus să bea undeva?

– M-am gândit și la varianta asta. În acest caz avem două alternative. Putem umple rezervorul și să pornim spre coastă, sau să stăm aici la Santina până dimineața. La șase treizeci pleacă un tren.

Lian simți cum îi cam pier speranțele.

– Rămânând aici avem toate șansele să dăm peste Ricardo.

– Dacă nu cumva s-a întors deja la Mendoza. Dar există o posibilitate de a verifica dacă te va lua cu el în caz că vine după noi.

– Care?

– Îl lăsăm să ne găsească împreună. Latinii sunt niște bărbați foarte mândri, iar el, mai mult ca oricare, va refuza să te ia înapoi dacă ne crede amanți.

– Mai degrabă ne va ucide pe amândoi, zise Lian.

– De ce ar face-o? Căsătorindu-te cu el a obținut ce voia de la tine, nu văd de ce l-ar mai preocupa persoana ta acum.

– Tocmai ai vorbit despre mândria latinilor. Ar fi un motiv destul de puternic. Grant, zise ea deodată, ești sigur de sentimentele tale față de mine? Dacă voiai doar să petreci o noapte cu mine...

– Nici vorbă, Lian! Ce crezi că sunt? Sigur că te doresc, dar te vreau ca soție!

Ea încercă să-i zâmbească și să-l creadă.

– Dar cu planul acela al tău de șase ani cum rămâne?

– La naiba cu el! Nu te cunoscusem când l-am făcut! La naiba și cu slujba de la Chaco. Nu mă mai întorc acolo, să găsească pe altcineva.

– Nu poți da cu piciorul la carieră, Grant.

– Nu încerca să mă convingi că greșesc. Pot obține foarte ușor o altă slujbă.

Pentru prima oară Lian începu să întrevadă efectele pe termen lung ale faptei lor. Viața ei era deja ruinată, dar Grant avea mult de pierdut. Chiar dacă acum o iubea, va veni o vreme când îi va reproșa că a constituit o tentație căreia el nu i-a putut rezista.

– N-o să meargă, Grant, este o nebunie ce-am făcut. Eu mă întorc la estancia.

– Nu!

– Va trebui s-o fac. M-am folosit de tine pentru a scăpa din această situație nefericită, dar am realizat că nu te iubesc. Și nici nu cred că te voi iubi vreodată.

– Nu cred, zise Grant cu încăpățânare. Spui asta numai pentru că-ți închipui c-o să fac sacrificii dacă te iau cu mine. Nu puteai să mă săruți așa cum ai făcut-o dacă nu simțeai nimic pentru mine.

– Nu spun că nu simt nimic pentru tine, zise ea disperată. Îmi placi, de aceea nu m-am putut abține să te sărut la rândul meu. M-ai făcut să mă simt dorită.

– Dar Ricardo ce te face să simți?

– Nu fac dragoste cu el. Între noi există o înțelegere; peste cinci luni voi părăsi Mendoza, așa că nu este cazul să fug astfel acum. Îmi pare rău că te-am pus în situația asta.

– Ce fel de înțelegere?

– Ricardo mă plătește să stau cu el timp de șase luni, pentru a îndeplini condițiile din testamentul tatălui său. N-a fost așa de ușor precum am anticipat și de aceea m-am lăsat convinsă de tine. Dacă plec acum, pierd o avere.

– Nu accept varianta asta, Lian. Nu mă interesează de ce te-ai măritat cu el, știu numai că erai disperată să scapi de el și nici o sumă de bani nu te va face să-l accepți.

Grant întinse mâna și o mângâie pe obraz. Lian, ce mi-ai spus acum mă bucură nespus de mult. Am crezut că ești soția lui Ricardo în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă nu-l iubești.

– Vezi tu, Grant, noi femeile suntem mai ciudate, ne place să ne simțim iubite fără ca să fim plătite pentru asta.

– Ce-ar trebui să mai spun eu, Lian?

– Nimic. N-ar fi cinstit să merg acum cu tine, știind că nu te iubesc. Mă voi întoarce la estancia pentru că trebuie să mă achit de obligații.

Grant nu-și ascunse dezamăgirea.

– Cum crezi că va reacționa Ricardo când va afla că ai plecat cu mine?

– Bănuiesc că dacă mă întorc nu va avea de obiectat.

– Lian, eu nu voi ceda atât de ușor, zise el dintr-o dată foarte hotărât. Nu pot s-o fac. Nu te învinuiesc pentru că nu crezi ce simt pentru tine. Mergem acum în oraș și vom găsi un loc unde să petrecem noaptea. După ce vom mânca, vom vedea lucrurile altfel.

Lian simți dintr-o dată nevoia să fie la Mendoza și toate astea să nu se fi întâmplat.

– Grant, te rog, împrumută-mi mașina să mă întorc. Tu poți pleca mâine cu trenul.

– Nu plec fără tine, Lian.

El porni motorul și o luară spre oraș. Găsiră un hotel chiar în centrul orașului și Grant plăti două camere. După ce se cazară, el îi aduse hainele care se aflau în valiza lui.

– La ce oră vrei să mâncăm?

Lian făcu un gest evaziv.

– Nu mi-e foame.

– Bine, atunci mâncăm la opt. Până atunci odihnește-te puțin.

De cum se închise ușa, Lian se repezi la fereastră. Ploaia încetase, drumul se uscase, iar aerul era foarte proaspăt. Se vedea chiar și clopotul bisericii. Oare Ricardo se întorsese sau rămăsese peste noapte la Tandil? se întrebă ea. Se gândi cum va reacționa când va afla că ea a fugit cu Grant și se înfioră.

Era mai bine dacă ar fi plecat în continuare cu mașina, să nu se fi oprit la Santina.

Se întinse pe pat dar tocmai atunci se auzi un ciocănit în ușă. Uitându-se la ceas văzu că era opt fără un sfert. Grant venise prea devreme. Se ridică să deschidă ușa fără a mai aprinde lumina, dar spre uimirea ei dădu peste Ricardo, mai încruntat ca oricând.

– Încalță-te, zise el. Mașina așteaptă afară.

Lian nu făcu nici o mișcare.

– Unde este Grant? întrebă ea.

– Să nu îndrăznești să-i pronunți numele în fața mea!

– Ricardo, te rog! Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic. Va fi trimis spre Chaco dimineața, fără a mai putea să intre vreodată în acest oraș.

– Și dacă o va face?

– Îl voi omorî. Am acest drept. Acum, îți încalți pantofii sau te iau pe sus?

Lian se întoarse spre locul în care-și pusese lucrurile.

– Și cu lucrurile de acolo ce să fac?

– Le lași aici. Ricardo îi făcu loc să treacă și închise ușa în urma ei.

Camera lui Grant se afla pe același coridor. Privind ușa închisă Lian își spuse că nu putea pleca astfel și în trecere deschise ușa. Grant era așezat, îmbrăcat pentru cină. Doi dintre oamenii lui Ricardo îi țineau companie.

– Lian, ai pățit ceva? o întrebă el, îngrijorat. Apoi făcu încercarea de a se ridica dar cei doi îl forțară să se așeze din nou. Mă tem că maimuțele astea sunt mai puternice ca mine.

– Aceste maimuțe au primit instrucțiuni să te țină aici până când pleacă trenul tău, se auzi vocea lui Ricardo. Ai avut noroc că te-am lăsat să scapi atât de ușor. Am metode mai puțin plăcute de a-mi rezolva problemele cu oamenii de teapa ta.

– Grant, te rog să mă asculți, zise Lian. Aș vrea să pleci și să uiți ce s-a întâmplat. Eu aveam oricum intenția de a mă întoarce, îmi pare rău pentru tot.

– Și eu simt la fel, Lian.

Ricardo o prinse de umăr, o scoase din încăpere, apoi o conduse spre capătul coridorului.

– Dacă ai vreun dram de înțelepciune sper să nu scoți o vorbă pe drum, n-am chef să-mi ies din minți.

– Va trebui să discutăm, zise ea, nu putem ignora ce s-a întâmplat.

– Pot face ceea ce vreau să fac. Când m-am întors de la Tandil am venit cu intenția de a-ți propune o modificare a înțelegerii noastre. Îmi doresc un fiu și tu mi-l vei da.

– Nu! exclamă Lian. Nici moartă! Înțelegerea a fost pentru șase luni! Mi-ai dat cuvântul că va fi doar o înțelegere, nimic altceva!

– Cândva, m-ai acuzat că sunt la fel ca tatăl meu și vreau să-ți demonstrez că așa este. El era bărbatul care lua tot ce-și dorea și așa voi face și eu. De acum înainte vom fi soț și soție în adevăratul sens al cuvântului. Iar în ziua în care-mi vei oferi un fiu îți voi stabili o sumă care să te mulțumească. Atunci, te poți duce la Grant, sper să te mai aștepte!

– Crezi că aș fi de acord să-mi las copilul pe mâinile tale?

– Copilul va fi un Mendoza, deci un argentinian. Ca mamă, ai dreptul să stai cu el sau să-l vizitezi foarte des.

– De ce faci asta, Ricardo?

– Ieri, Carlos a făcut greşeala să-mi reamintească faptul că în lipsa unui fiu estancia va reveni familiei lui, într-o bună zi. Nu vreau să se întâmple asta.

– De unde ştiu eu că pot avea copii?

– De ce nu? Eşti tânără şi sănătoasă.

– Numai bună de prăsilă!

Ricardo opri brusc maşina şi o întoarse cu faţa spre el. O sărută cu pasiune, făcând-o să ameţească.

– Lian, nu sunt un animal. Nu voi profita pur şi simplu de tine, te voi face să mă doreşti, zise el sărutând-o cu disperare. Simt că deja inima ta îmi aparţine, iar tot trupul tău este pregătit să-mi răspundă.

Lian se lăsă din nou în scaun, imediat ce el îi dădu drumul. Pielea atinsă de buzele lui o ardea, era o senzaţie foarte plăcută dar şi enervantă în acelaşi timp. Îi era teamă de Ricardo nu numai pentru ce-i putea face fizic ci şi pentru emoţiile pe care i le provoca. Nu voia să-l iubească, se gândea disperată. Cum să iubească un bărbat care-şi planifica fiecare mişcare legată de ea? Indiferent ce se întâmpla între ei, ea trebuia să lupte ca să stea departe de el, să-şi păstreze identitatea. Chiar dacă el îi putea cuceri trupul, mintea trebuia să-i rămână liberă!

Ajunseră acasă în linişte. Ricardo o ajută să coboare din maşină, şi simţi atingerea lui ca o flacără care-i ardea pielea.

Inez îi primi chiar de la intrare, tot fără a-i zâmbi. Nimic nu părea a se fi schimbat. Nici măcar în privire nu i se citi un triumf de moment. Femeia încuviință atunci când Ricardo îi ceru să trimită o tavă cu mâncare, și dispăru în bucătărie.

– Vino, Lian, zise Ricardo, nu mă face să te duc cu forța în camera ta. Te vei simți și mai umilită dacă o voi face.

– Ce înțelegi prin asta?

– Nu mai ai cum să mă eviți, dar mă poți înfuria destul de tare, sunt soțul tău și vom face dragoste, indiferent dacă vrei sau nu.

El o conduse până în cameră apoi o lăsă singură câteva minute. Lian se așeză disperată pe un scaun, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Ricardo urma să se întoarcă, asta fără îndoială, și ea trebuia să facă față situației. Iar dacă-l lăsa, el putea s-o facă să reacționeze. Ce trebuia să facă? Să se încline în fața sorții și să accepte compensațiile oferite de el, sau să lupte? Orice ar fi făcut, rezultatul era același.

Inez îi aduse în momentul acela tava cu mâncare.

– Supa este foarte gustoasă, *senora*, îi spuse ea, mai dispusă spre conversație ca niciodată.

Întâlnindu-i privirea Lian înregistră aceeași compasiune pe care o observase în ochii femeii, la întoarcerea în casă. În lumea lor o femeie care fugea de la soțul ei se putea aștepta la o bătaie zdravănă, dacă nu chiar mai mult.

După ce plecă femeia, Lian nu făcu nici măcar încercarea de a gusta din supă. Luă o înghițitură de cafea care i se păru prea amară. Se gândi la un moment dat să blocheze ușa pentru ca Ricardo să nu poată intra, apoi își spuse că era ceva fără sens pentru că el ar fi spart-o oricum. Și avea dreptul s-o facă; era în casa lui, cu nevasta lui.

Curând apăru și el, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase vișinie.

– Nu ți-a plăcut supa? o întrebă el apropiindu-se de scaunul pe care stătea ea.

Lian scutură din cap.

– Nu mi-e foame, răspunse ea ridicând privirea spre el încercând să citească tandrețe în ochii lui.

El o luă în brațe și o sărută. Lian simți cum Ricardo îi desface bretelele rochiei, care căzu imediat la podea. O ridică apoi în brațe și o duse spre pat, așezând-o pe perne. În tot acest timp ea fu conștientă că dacă voia să lupte cu el, acum era momentul s-o facă. Fără a mai sta pe gânduri ridică mâna și-l lovi cu putere peste față. Ricardo o prinse de umeri țintuind-o. În semiîntunericul din încăpere ea văzu urma lăsată de lovitura puternică.

– Există un singur fel de a proceda cu o femeie ca tine, șuieră el printre dinți, nu meriți ceva mai bun!

Capitolul 9

Se trezi într-un târziu; dormise toată noaptea cu un braț peste ochi, de parcă s-ar fi temut să se confrunte cu o nouă zi.

Perna alăturată fusese folosită dar nu mai dormea nimeni acum pe ea. Ricardo plecase în camera lui cu multe ore în urmă, fără a-i adresa vreo vorbă de consolare sau de mângâiere. Lian închise ochii. Nu arătase înțelegere în felul în care o posedase, fusese doar bărbatul hotărât să-și satisfacă pornirile animalice.

Nu simțise nici un fel de plăcere, numai durere și umilință, convinsă că dacă l-ar fi acceptat de bunăvoie altfel ar fi stat lucrurile. Dar ea nu va ceda niciodată de bunăvoie, mai ales acum. I se va împotrivi până când el se va plictisi de o femeie care nu se lăsa iubită decât cu forța!

Se ridică auzind voci în curtea interioară. Îmbrăcă un costum de călărie adus de Ricardo de la Santina, care o făcu să se simtă mai bine pentru ziua care abia începea. Felul în care o salută Pedro o făcu să se întrebe ce știa personalul casei despre ce se întâmplase cu o zi înainte. Veștile se transmit repede în comunitățile mici, își spuse ea; de acum toată lumea știa despre plecarea ei și felul în care o adusese Ricardo înapoi.

Diablo era în curtea interioară, cu coama strălucind în soare. De teamă ca nu cumva Ricardo să vrea s-o însoțească la călărie, Lian luă un aer indiferent. Desigur el va veni convins că noaptea trecută câștigase teren asupra ei; dar urma să afle curând că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Aerul era încă rece după furtuna din ziua precedentă. Lian înșeuă calul, cu privirea spre vasta câmpie ce i se deschidea în fața ochilor. Dacă-i va dărui un fiu lui Ricardo, acesta va fi crescut să iubească ținutul ca și tatăl său. Asta nu trebuia să se întâmple, își spuse ea. Nu va avea copilul unui bărbat care nu simte nimic pentru ea.

Când se întoarse de la călărie, Ricardo lua micul dejun. După ce urcă în camera ei pentru a se împrospăta, coborî la masă așteptându-se la ciudatele lui reacții.

– Ai plecat fără să știe nimeni unde te poate găsi, îi reproșă el.

– Pedro știa că am pus șaua pe Rojo, replică ea așezându-se calmă la masă. Am considerat că nu mai este cazul să-i dau și alte explicații. Ricardo, nu mai este atât de cald ca atunci când am venit, adăugă ea. Voi avea nevoie de niște haine mai groase pentru iarnă dacă voi rămâne aici.

– Ar trebui să elimini acest dacă. Vei putea cumpăra tot ce-ți trebuie de la Santina.

Lian îl privi.

– Deci voi avea voie să pun din nou piciorul acolo!

– Văd că o cauți cu lumânarea, Lian!

– Vrei să spui că nu este prea târziu pentru a o încasa dacă nu-mi respect soțul?

– Da, o să te iau pe genunchi și o să te bat la fund ca pe un copil.

– Nu mai sunt un copil, după cum ai constatat singur noaptea trecută.

Ricardo o privi lung.

– Te aștepți să-mi cer scuze pentru felul în care am procedat?

– Nu, nu aștept scuze, de ce ai face-o? Sunt proprietatea ta, de fapt. Ai dreptul să obții tot ce vrei de la mine!

– Și crezi că mi-ai dat tot ce-aș fi vrut?

De data asta Lian roși.

– Asta este tot ce vei obține! îl sfidă ea, deși era conștientă că dacă Ricardo va veni în camera ei și-și va cere drepturile de soț, ea nu va avea ce face.

Se forță să mănânce câte ceva din ceea ce le adusese Juanita, iar Ricardo o lăsă la masă, plecând fără a preciza când se întoarce. Rămasă din nou singură, Lian contemplă ziua care abia începea, știind că va trebui să găsească ceva de făcut. Se gândi la Grant, aflat probabil în trenul care se îndrepta spre coastă. Nu simțea nimic deosebit față de el; chiar dacă ar fi plecat cu el, nu i-ar fi fost de nici un folos. Nu-l iubea; de fapt nu-l iubea nici pe Ricardo.

Dimineața trecu și căldura amiezii se făcu tot mai simțită. Pe când stătea la umbra unui copac bătrân aflat în imediata apropiere a intrării, în curtea din fața casei, se trezi într-un nor de praf provocat de un Land Rover care pusese o frână bruscă. Isabella, care se afla la volan, coborî privind-o îngrijorată.

– Este adevărat ce mi s-a spus? Că ai fugit cu *senor* Edwards?

– Este adevărat, zise Lian. Ricardo însă ne-a prins din urmă. Pe el ai venit să-l vezi?

– Nu, Lian, la tine am venit, spuse Isabella netezindu-și poalele rochiei de bumbac. Ricardo nu este aici?

– Nu. Te surprinde? Nu te-ai fi așteptat să mă lase singură imediat după incident? Probabil faptul că Grant este în tren acum, îi dă o oarecare siguranță. Singură nu am cum să mai fug din nou.

– Lian, te rog, nu vorbi așa. Dacă Ricardo te-a făcut nefericită este o problemă, cu toate astea el e încă soțul tău!

– Îmi pare rău, Isabella, n-ar fi trebuit să las să-mi scape astfel de vorbe. Dar îmi voi reveni, nu-ți face probleme pentru mine.

– Nu pot să nu fiu îngrijorată, Lian. Eu țin la Ricardo și am sperat că într-o zi mă voi împrieteni cu soția lui. Ar mai fi ceva de spus, dar...

– Vrei să intrăm în casă? sugeră Lian, dar Isabella refuză.

– Nu pot intra fără permisiunea lui.

– Numai după ce se va obișnui cu ideea că te-ai măritat cu Carlos?

– Asta este doar o parte a diferendului dintre noi. Isabella oftă prelung. Dușmănia dintre cei doi frați durează de prea multă vreme. Și nici nu se va stinge până nu vor înțelege amândoi că nu se pot urî pentru ceva care nu se mai poate schimba. Acum două zile, când l-ai adus pe *senor* Edwards la noi, Carlos i-a spus toată povestea și i-a sugerat că plecarea ta de la Mendoza ar fi o rezolvare. Te rog să nu-l judeci prea aspru pentru asta. Carlos a văzut că *senor* Edwards te place și s-a gândit că nici ție nu-ți este indiferent.

Lian se întrebă cât de mult îl influențase sugestia lui Carlos pe Grant.

– Nu-l voi judeca, Isabella, eu nu pot judeca pe nimeni.

– Asta pentru că te-ai măritat cu Ricardo fără a-l cunoaște prea bine? Isabella avea zâmbetul unei femei a cărei judecată îi întrecea vârsta. Se spune că nu poți cunoaște un om decât dacă trăiești cu el sub același acoperiș și poate nici atunci. Uite, Carlos îmi este încă străin în multe privințe deși ne-am apropiat mult, pentru că asta ne-am dorit amândoi. O parte din căsătorie înseamnă toleranța față de partener; foarte rar îi putem schimba. Eu îl cunosc de mult pe Ricardo și știu că este un om foarte dificil. Iartă-mă că-ți dau sfaturi dar poate n-ai făcut destule încercări de a ajunge la sufletul lui.

– Știi de ce s-a însurat cu mine? o întrebă Lian.

– Știu doar că s-a însurat foarte repede și motivul pentru care a făcut-o nu poate fi ascuns. Dar erau multe fete care s-ar fi simțit onorate să devină *senora* Mendoza.

– Vom reuși s-o scoatem cumva la capăt și noi. Faptul că sunt englezoaică ridică multe piedici.

– Vrei să spui că-ți este greu să recunoști bărbatul ca superiorul tău? Este un lucru pe care trebuie să-l admiți numai pentru a le flata orgoliul masculin și pentru a primi de la ei dragoste și protecție. Am observat că și în noaptea nunții noastre l-ai înfruntat, nici un bărbat n-ar suporta o astfel de umilință, din partea unei femei mai ales. Dar de fapt, eu n-ar trebui să intervin în astfel de probleme, te rog să mă ierți.

– Nu am pentru ce să te iert, Isabella. Noi avem doar puncte de vedere diferite, asta-i tot. Spune-mi, cum a primit Carlos uciderea oilor?

– Destul de greu.

– Și tatăl tău?

– Îl învinuiește pe Carlos pentru că le-a permis oilor să treacă pe proprietatea Mendoza. Tata nu este implicat în toate astea, vrea doar ca soțul meu să-și asume responsabilitatea estanciei Riga și să înceteze războiul cu fratele său. După tata, Ricardo are dreptul la estancia Mendoza.

Lian o întrebă cu blândețe:

– Și părerea ta care este?

– Eu cred că ei amândoi ar trebui să dea uitării trecutul și să se mulțumească cu ceea ce au. Poate într-o zi îl voi convinge pe soțul meu, cu condiția ca și tu să încerci să faci același lucru. Acum trebuie să plec; iar Carlos nu trebuie să știe c-am fost aici. Poate într-o zi vom fi prieteni.

– Așa sper; și îți mulțumesc pentru vizită, Isabella.

Lian o urmări cum se îndreaptă spre mașină și-i face un semn cu mâna la plecare. Isabella avusese dreptate în multe privințe dar după cum era și normal, greșise în altele.

Seara, în timpul cinei, Lian mâncă tot ce i se puse în farfurie, încercând să nu se gândească la noaptea care o aștepta împreună cu Ricardo. Oare va avea curajul să înceteze lupta cu el? Ce făceau femeile victoriene în aceste situații? Închideau ochii și se gândeau la binele Angliei!

Oprește-te, Lian, își spuse ea. Ridicând paharul cu vin ea întâlni privirea scrutătoare a lui Ricardo, care observând că soția lui golise paharul, se ridică pentru a i-l umple din nou. Ce s-ar întâmpla, se întrebă Lian dacă ea s-ar ridica în picioare și i-ar arunca vinul în ochi?

Ricardo puse după masă un disc, iar ea se așeză pe o canapea de piele, ascultând vrăjită muzica.

– Cum se numește piesa? îl întrebă Lian.

– Este Borodin, În Stepele Asiei Centrale.

Mai discutară vreo jumătate de oră pe diferite teme, ocazie cu care Lian își aminti primele seri petrecute la estancia Mendoza, când între ei atmosfera era mai destinsă. Își dori să poată ști cumva, indiferent prin ce mijloace, ce gândea Ricardo, pe când discutau piesele compozitorilor ruși. Privindu-l, Lian observă semnul de pe obrazul lui, urma loviturii cu inelul. Probabil în seara asta Ricardo se va asigura mai întâi dacă ea și-a scos obiectul respectiv, înainte de a face dragoste. Dragoste? Se miră ea. Ce cuvânt lipsit de sens devenise acesta fiind folosit ca eufemism pentru viol! Căci asta era de fapt atunci când un bărbat poseda cu forța o femeie, soție sau nu. Și scena se va repeta, pentru că ea nu avea de gând să cedeze. Nu de bunăvoie.

Ceasul bătu ora unsprezece, iar Lian consideră că era cazul ca ea să facă prima mișcare.

– Eu mă duc la culcare, zise ea înăbușindu-și un căscat, deși nu simțea deloc nevoia să doarmă.

O dată ajunsă în camera ei simți nevoia să încuie ușa, dar la ce bun? Ricardo nu era bărbatul care să poată fi oprit astfel. Probabil se dusese mai întâi în camera lui pentru a savura în liniște bucuria de a o lăsa să aștepte încordată momentul în care îi va bate la ușă.

Lian stătea în întuneric, cu ochii în tavan, când auzi în sfârșit pașii lui pe coridor. Dar Ricardo trecu pe lângă camera ei fără a se opri, ușa de la camera lui se închise. Mai stătu așa aproape o oră și adormi.

*

*   *

A doua zi își aminti de acele ore de veghe inutilă. Ricardo nu părea să se grăbească. Îi lăsa ei inițiativa.

Surpriza veni de data asta din partea lui Inez care nu mai era la fel de înțepată. Știind că femeia se considera stăpâna casei, Lian fu gata să-i spună, atunci când Inez o întrebă ce să pregătească pentru prânz, să comande ce credea ea de cuviință, cum făcuse și până atunci. Se opri la timp totuși, încercând să interpreteze gestul femeii ca o încercare de recunoaștere a rolului pe care ea, ca soție a lui Ricardo, trebuia să și-l asume, lucru care nu se va

întâmpla niciodată. Dar desigur, Inez nu trebuia să afle asta. Îi zâmbi și menționă primele feluri de mâncare care-i veniră în minte.

– Vremea este în continuă răcire, o anunță Ricardo, dacă vrei să facem acea călătorie în Sierra, acum este momentul.

– Nu mă mai interesează, fu răspunsul ei.

– Eu nu mi-am pierdut interesul, vom pleca mâine dimineață și vom dormi două nopți în cort. Călărim amândoi destul de bine pentru ca statul prelungit în șa să nu constituie o problemă.

– Adică vom merge călare până acolo?

– Exact. Ți-am mai spus că sunt multe locuri în care nu se poate ajunge cu mașina. Cred că va fi bine pentru amândoi să mai scăpăm o vreme de aici.

– Asta nu mă va face să mă simt mai bine.

– Nu, numai eu pot să te fac să te simți mai bine, este adevărat. Când ne vom întoarce de la Sierra vei fi mai versată în felul de a dărui plăcere unui bărbat. Nu mă vei scoate din minți, iar eu voi reacționa cu totul altfel! Fiul meu nu se va naște în atmosfera care există acum între noi!

Lian îl privi batjocoritor.

– Și dacă va fi o fiică?

Ricardo ridică nepăsător din umeri.

– Până acum, în familia Mendoza s-au născut prea puține fete.

– O să-ți reamintesc atunci ce mi-ai spus acum.

– Nu trebuie să-mi reamintești nimic, masculul este direct răspunzător de sexul copilului. Iar dacă va fi o fată vom mai face și alți copii până vom avea un băiat.

– Văd că plănuiești totul cu sânge rece!

– Nu m-ai ascultat, Lian. Nu sunt un bărbat cu sânge rece, așa că insist ca și tu să-ți schimbi comportamentul. El întinse o mână spre ea. Vino, stai aici lângă mine.

Lian deveni dintr-o dată rigidă.

– Nici vorbă!

– Vrei să te forțez din nou? Vino încoace! insistă el pe un ton care nu admitea împotrivire.

Lian se apropie.

– Este de ajuns, sau vrei să-mi pui și piciorul pe grumaz?

– Tu nu știi să folosești cuvântul te rog? Este un cuvânt care nu-ți face parte din vocabular, *chica*! Spune: te rog, Ricardo, dă-mi drumul, și atunci o să mă mai gândesc.

– Te rog, Ricardo, zise ea, iar el pufni în râs.

– Lian, sărutările mele îți produc atâta teamă? Îți promit că mâine noapte vom fi doar noi și stelele și vom face dragoste așa cum trebuie să se întâmple între un bărbat și o femeie. Acum odihnește-te, drumul va fi lung.

Capitolul 10

A doua zi se luminase deja de ziuă când porniră, din cauza unor probleme de ultim moment care se iviseră la estancia. Nu aveau multe bagaje, doar Diablo ducea un cort pe care-l vor folosi doar în caz de ploaie. Vor dormi sub stele, cum spusese Ricardo, încălzindu-se între ei.

– Cât durează să ajungem la deal? îl întrebă Lian.

– Cinci, poate șase ore dacă mergem la pas. Nu avem nici o grabă. Cred că abia aștepți să fim singuri în noaptea asta.

– Întotdeauna am fost singuri când am vrut să fim.

– Vei uita ce s-a întâmplat, Lian!

– Nu voi uita pentru că nu voi fi altfel, nici la noapte nici în cele ce vor urma! Nu-ți voi ceda de plăcere, Ricardo!

– Ziua este lungă, *chica*. Nu vei avea atâta putere încât să lupți cu mine.

– De asta mă duci atât de departe?

– Te duc în Sierra pentru că ai vrut să vezi locurile.

– Ce drăguț din partea ta să-mi îndeplinești dorințele.

– De data asta nu vei mai reuși să mă scoți din sărite cu vorbele tale, fetițo. Va trebuie să faci față propriilor tale emoții.

Propriile ei emoții? Lian își dori să știe care erau acelea. Era sigură că-l ura, dar asta era numai o parte a ceea ce simțea față de el. Dacă îi năștea un copil nu mai avea șansă de scăpare. Poate chiar și în acest moment era însărcinată, realiză ea cu disperare.

Lian era conștientă că lupta dintre ei trebuia să se termine. Și dacă tot nu putea scăpa din această căsătorie, de ce să n-o facă plăcută? Poate că Ricardo n-o iubea, avea însă nevoie de ea, ca mamă a fiului lui. Poate măcar pornind din acest punct se putea construi ceva bun.

Chiar dacă el observă o schimbare de atitudine la ea, nu lăsă să se vadă.

Se opriră să mănânce pe la ora unu când soarele era sus pe cer. Dealurile păreau mai aproape acum.

– Îți plac locurile astea, sau le urăști ca pe mine?

Lian se uită în direcția lui, amintindu-și prima noapte când el o adusese aici, în pampas.

– Am început să mă obișnuiesc cu ele, asta cere timp însă. Unde ai învățat engleza? îl întrebă ea, brusc curioasă.

– Din cărți și la școală. Dar este mult mai ușor să înveți o limbă vorbind-o zilnic. Tu cred că ai început prin discuții zilnice cu Juanita.

– Te deranjează discuțiile mele cu fata asta? Era foarte timidă la început, acum lucrurile s-au mai schimbat.

– De ce ar trebui să am ceva de obiectat?

– Pentru că așa faci întotdeauna.

– De data asta nu am nimic împotriva relației tale cu Juanita, atâta timp cât n-o încurajezi să fie nemulțumită de serviciul pe care-l are. Să știi că personalul estanciei Mendoza este printre cele mai bine plătite.

– Așa am auzit și eu. Familia Mendoza este una foarte veche, nu?

– Da, cel mai îndepărtat strămoș al nostru, Pedro de Mendoza, a întemeiat Buenos Aires.

– A, deci a fost un invadator spaniol!

– Da, a fost invadator spaniol, tot așa cum englezii au colonizat multe alte pământuri. Albii au fost dintotdeauna acaparatori: pământuri, putere, bogății, femei.

– În ordinea asta?

– Nu, în funcție de prioritățile fiecăruia. Uite, eu, de exemplu, fără o femeie le-aș fi pierdut pe celelalte două, zise el și între sprâncene îi apăru o cută. Dar acum să ne continuăm drumul, îi ceru el.

Când ajunseră la dealuri după amiaza era pe sfârșite. Ricardo trecu înaintea ei prin defileul îngust, în care caii mergeau șovăind. După ce începură să urce dădură de o stâncă goală, iar peisajul deveni total diferit de ceea ce știa Lian.

Platoul îi amintea de unele zone din Yorkshire Dales, o regiune mlăștinoasă cu multe stânci, un peisaj dezolant. Soarele apunea iar Ricardo găsi un loc în care să pună masa, în preajma unor tufișuri cu flori frumos mirositoare.

Nu era nevoie să monteze cortul adus de el întrucât nu era foarte rece și nici semne de ploaie nu se vedeau. Dar Ricardo îl desfăcu fără s-o mai întrebe. Era un cort în care doi oameni încăpeau fără probleme. Îl lăsă să aranjeze așternuturile și păturile, iar ea pregăti friptura. După ce mâncară Ricardo se așeză lângă foc sprijinindu-se într-un cot.

– De ce ești atât de rezervată, Lian? o întrebă el. De parcă te-ai teme de atingerea mea!

– Nu mă tem și-mi voi îndeplini îndatoririle, nu-ți face probleme.

– Îndatoriri, spui?

– Nu asta vrei de la o nevastă? Să fie supusă, docilă, să respecte căsătoria și pe tine?

– Lian, nici un bărbat nu are nevoie de nesiguranță în viața lui. Nu vreau să mi te dăruiești numai pentru că asta este îndatorirea ta de soție ci pentru că asta simți. Te doresc, Lian. Te-am dorit din prima seară în care te-am cunoscut, dar știi că nu poți avea imediat tot ce-ți dorești. Pe atunci altele erau prioritățile mele. Și știi și tu la ce mă refer.

– Iar mie mi-ai promis libertatea după ce-mi voi îndeplini rolul, îi reaminti ea.

– Tot așa cum tu mi-ai promis loialitate. Ricardo oftă. Am trecut prin clipe destul de grele amândoi.

– Știu, spuse ea. De fapt, m-am întrebat întotdeauna de ce n-ai vrut să afli dacă simțeam ceva pentru Grant.

– Nu era nevoie, Lian. L-ai folosit pentru a scăpa de o situație de neacceptat pentru tine, atâta tot.

– O, deci pe el îl consideri nevinovat!

– Nu chiar. Dar dacă aș fi dat vina numai pe el, n-ar fi scăpat prea ușor. Amândoi mi-ați trădat încrederea.

– Tu vorbești? Tu care ai hotărât să modifici termenii înțelegerii noastre chiar înainte ca eu să fug cu Grant?

– Amândoi suntem vinovați.

În acel moment unul dintre cai dădu semne de neliniște, iar un lătrat se auzi de undeva din apropiere.

– Un șacal, zise Ricardo, urmărind-o foarte atent. Nu te teme, nu se apropie de foc.

Lian nu făcu nici o mișcare, cu ochii ațintiți asupra brațelor lui puternice. Ea își aminti cum simțise acele brațe pe trupul ei care se împotrivea din fiecare fibră. Dar în seara asta totul avea să fie diferit. Ricardo o ajută să se ridice în picioare, sărutând-o, îmbrățișând-o. Făcură dragoste cu tandrețe, apoi cu pasiune, iar Ricardo se întrecu în mângâieri și sărutări. După aceea, ținând-o în brațe, el îi spuse cu blândețe:

– Acum te consideri o femeie împlinită, iubita mea?

– Ești un bărbat minunat, Ricardo.

– Este bine să știi că eforturile îți sunt apreciate.

Lian îl privi încercând fără succes să citească ceva în ochii lui negri.

– Ai fi preferat să-ți spun că te iubesc, de fapt?

Ricardo o privi uimit.

– Și ar fi fost adevărat?

Lian lăsă să treacă un moment înainte de a-i spune:

– Nu, Ricardo.

– Atunci n-are sens s-o spui. Să ne bucurăm de noaptea asta minunată, *querida*.

*

* *

Dimineața, Lian fu trezită de razele soarelui care pătrundeau printr-o fantă a cortului. Ricardo începu să se îmbrace, și privindu-i trupul bronzat ea își aminti tot ce se întâmplase între ei noaptea trecută. De fapt, și-ar fi dorit ca Ricardo s-o sărute așa cum ar face fiecare soț cu soția lui, dar el nu schiță nici un gest. Ieși din cort iar Ricardo îl strânse destul de repede. Lian se întrebă cum arăta oare așa, sculată din somn și ciufulită. Ricardo aprinse focul, pregăti cafeaua, apoi Lian îndrăzni să rupă tăcerea.

– Mai avem apă pe undeva? Aș vrea să mă spăl.

– Dacă mergi într-acolo, vei da de un lac. Să-ți pregătesc ouă pentru micul dejun?

– Le pot pregăti eu după ce mă spăl.

– Cum dorești. În acest caz, o să merg cu tine să-ți țin prosopul. Lacul nu este foarte adânc dar se poate înota, tocmai de asta am ales acest loc pentru popas. Sper că știi să înoți?

– Da, dar nu am costum de baie.

De data asta Ricardo râse din toată inima.

– Este chiar atât de important pentru tine? Doar am făcut dragoste noaptea trecută, și nu cu ochii închiși.

Lian roși.

– A fost cu totul altceva.

– Mă bucur că gândești așa. Vino, Lian.

– Ricardo. Încerci să mă umilești din nou?

– Să te umilesc? Ricardo o privi uimit la început apoi se înfurie. Cu buzele strânse el își aruncă prosopul pe umăr. Aș vrea să te pot umili! Ești atât de imatură încât ai nevoie de întunericul nopții pentru a mi te arăta?

– Asta nu are de-a face cu imaturitatea. Am dreptul la intimitate atunci când o doresc!

– Nu ai dreptul la nimic decât la ce vreau eu să-ți ofer. Cum să te fac să înțelegi? Ești nevasta mea, proprietatea mea. Și trebuie să mi te supui! Du-te și îmbăiază-te singură, pudico. Mai ai multe de învățat în privința relației dintre bărbat și femeie.

Când Lian se întoarse la cort, Ricardo se și bărbierise. Nu-i spuse nimic, își luă prosopul și plecă spre lac. Ea făcu o omletă, apoi îl întrebă:

– Ce vom face astăzi?

El ridică nepăsător din umeri.

– Probabil ne vom întoarce la Mendoza.

Lian îl privi confuză.

– Am înțeles că vom sta două zile.

– Lian, aici sau la Mendoza, nu voi mai tolera comportamentul tău copilăresc.

– De ce spui asta? Pentru că am refuzat să mă îmbăiez goală, cu tine?

– Nu este doar asta, Lian. Crezi că eu vreau să te umilesc?

Lian scutură din cap.

– A fost o neînțelegere. Mi-era doar rușine să mă dezbrac în fața ta, asta-i tot.

– Nu cumva ai acest sentiment de vină pentru că ți-a făcut plăcere să faci dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubești? Desigur, tu îți spui că n-ai avut de ales, și asta îți salvează conștiința. Iar acum adună-ți hainele, ne întoarcem la Mendoza. Strânseră cortul în tăcere, înșeuară caii, iar Lian deveni tot mai conștientă că relația lor nu va merge.

Erau deja pe platou când se petrecu accidentul. Rojo fu cel care-l provocă, zvâcnind înainte pentru a ține pasul cu Diablo, moment în care-i alunecă piciorul. Lian văzu cum Ricardo se oprește și se întoarce în șa, apoi cum Diablo își dă urechile pe spate simțindu-l dintr-o dată foarte aproape pe Rojo, după care armăsarul lui

Ricardo se cabră și căzu. Calul se ridică imediat lovind din copite și sforăind, dar stăpânul lui rămase jos, pe stânca goală. Lian opri imediat calul, descălecă și încercă să prindă de frâie armăsarul lui Ricardo pentru a-l depărta de locul în care zăcea acesta.

Ricardo era viu dar inconștient, răsufla greu, era foarte palid, iar o rană urâtă, roșiatică îi marca fruntea. Părul îi era plin de sânge și praf. Lian știa că trebuie să oprească sângele înainte de toate. Luă sticla ei cu apă din șaua lui Rojo, neîndrăznind să se apropie de Diablo ale cărui nări mai fremătau încă. Se întoarse la locul în care se afla Ricardo și sfâșiindu-și cămașa îi curăță rana.

Când termină simți că-i tremurau picioarele, dar se gândi că nu-i făcea bine să stea acolo în soare și că trebuia să-l tragă la umbră. I se păru că Ricardo atârna mult mai greu decât și-ar fi închipuit ea, și-l așeză cât mai confortabil, punându-i un pulovăr sub cap. Numai dacă și-ar reveni, își spuse ea. Dacă ar fi fost cineva să-i dea o mână de ajutor!

Trecu vreo jumătate de oră înainte ca el să dea semne de viață.

– Ce s-a întâmplat, Lian? zise el cu multă greutate.

– Diablo a căzut și pe tine te-a aruncat din șa. Nu încerca să vorbești, Ricardo! Au trecut doar patruzeci și cinci de minute de la accident.

– Trebuie să încerc să mă mișc, nu pot sta aici. El făcu o încercare de a se ridica dar se prăbuși imediat de durere. Când reuși să deschidă ochii din nou, se vedea că suferă.

– Adu-mi calul, Lian. Dacă reușesc să urc în șa, n-o să mai simt durerea. Nu pot rămâne aici.

– Există o soluție, mă pot duce eu după ajutor. M-aș putea întoarce înainte de înserat.

– Numai dacă mergi cu viteza vântului ajungi la estancia. Nu, Lian, nu ai suficientă experiență să faci un astfel de drum.

– Ricardo, nu mă poți opri.

– Îți interzic să pleci!

– Îmi pare rău, Ricardo, dar trebuie s-o fac, zise ea încălecând pe Diablo.

– Cel puțin nu te mai întoarce, trimite-l pe Jose cu mașina, spune-i unde mă aflu.

– Haide, Diablo, strigă ea în momentul acela, convinsă că animalul n-o va asculta. Acesta porni brusc, mușcând zăbala. Lian se prinse cu putere de coama lui, făcând corp comun cu el. Nu mergea la Mendoza, Riga era mai aproape.

Capitolul 11

Armăsarul se dovedi destul de supus după o încercare neizbutită de a o arunca din șa. Curând își pierdu și el din putere iar când estancia Riga apăru în fața lor, mergea destul de încet, cu corpul acoperit de sudoare. Cineva îi văzuse și dăduse alarma, căci începură să apară oameni din toate direcțiile, iar Isabella și Carlos veniră speriați spre ea.

– Ce s-a întâmplat? De ce îl călărești tu pe Diablo? o întrebă Isabella.

– Ricardo a avut un accident, este rănit, acolo, în zona dealurilor, la Sierra. Am nevoie de ajutor, era mai ușor să ajung aici decât să mă duc acasă. Te rog să-l ajuți, Carlos, ar putea muri!

– Dacă moare Ricardo, Mendoza îți revine ție, zise acesta impasibil.

– Nu-mi trebuie Mendoza fără fratele tău. Este soțul meu, Isabella, și-l iubesc, te rog, ajută-mă!

– Carlos, interveni Isabella, *por favor*!

– Bine, o să cer să mi se pregătească mașina, niște saltele și perne.

– Merg și eu cu tine, zise Lian.

– Nu te poți duce după ce ai călărit atâtea ore! interveni Isabella. Carlos, te rog s-o lași aici!

Carlos zâmbi ironic.

– Lian este femeia lui Ricardo, nu a mea. Face ceea ce simte. Dar ceea ce fac eu, fac pentru că m-a rugat soția mea. Relația mea cu Ricardo va fi aceeași.

– Sunteți amândoi prea încăpățânați pentru ca să vă puteți împăca vreodată! se înfurie Isabella.

Lian simțea că timpul trecea foarte repede, în defavoarea lui Ricardo. Cât lua să umple rezervorul mașinii? se întrebă ea.

La un moment dat auzind zgomotul făcut de motorul mașinii, și înțelese că bărbații plecau fără s-o ia. O luă la fugă și, spre norocul ei, îi prinse chiar în dreptul arcadelor casei, unde Isabella striga disperată. Carlos o văzu alergând și opri mașina, iar Lian urcă imediat peste saltele și perne.

Drumul de la defileu până la Riga îl făcuse în câteva ore, dar acum la întoarcere îl străbătură într-o singură oră.

Îl găsiră pe Ricardo istovit, aproape inconștient, dar imediat ce dădu cu ochii de fratele lui, încercă să se ridice.

– Ce naiba te aduce aici?

– Nevasta ta a venit la Riga și împreună cu Isabella m-au implorat să vin după tine. Am ajuns cu mașina, este la poalele dealului. Jose și Manuel te vor duce până acolo.

– Trebuia să te duci la Mendoza, Lian, așa cum ți-am spus!

– Riga era mult mai aproape și cum nu aveam timp la dispoziție…

– Cum ai ajuns acolo?

– Pe Diablo?

– Te-ai aventurat pe Diablo? răcni Ricardo.

– N-am avut de ales, Rojo șchiopătează. De fapt, lui i s-a datorat accidentul. Sau poate eu l-am cauzat, pentru că n-am știut să-l controlez. Iar acum nu mai scoate o vorbă, Ricardo, ai nevoie de putere pentru drumul de întoarcere.

– Dă-mi mâna, Lian, o să vorbim mai târziu.

Străbătură în tăcere drumul de întoarcere, iar o dată ajunși la Mendoza, sosi și doctorul trimis de Isabella. Era un bărbat între două vârste, care-l cunoștea pe Ricardo

de mic. El constată că nu exista nici o fractură, ci numai contuzii. După ce îndepărtă bandajele puse de Lian și curăță rănile, refăcu pansamentele, după care îi administră un sedativ.

– Pot să te las singur până mă spăl și eu? întrebă Lian după plecarea medicului.

– Du-te, *chica*, dar întoarce-te cât poți de repede, zise Ricardo, avem atâtea să ne spunem!

Lian se retrase, făcu duș și-și pansă propriile răni, apoi îmbrăcă un costum de bumbac cu fustă lungă și reveni în camera lui Ricardo așa cum îi ceruse acesta.

– Mai ești supărat pentru că m-am dus la Riga? îl întrebă ea.

– Nu sunt supărat dar mă deranjează să știu că-i datorez lui Carlos salvarea mea.

– O să vorbesc cu Isabella să aranjeze un accident pentru Carlos, iar tu să-l salvezi, ca să nu te mai simți dator față de el. Și dacă tot a venit vorba despre fratele tău vitreg, nu crezi că trebuie să îngropați securea războiului? Carlos nu mai vrea Mendoza acum, așa mi-a spus.

– O fi spus, pentru că nu are nici o șansă. Dar animozitatea asta este numai între el și mine. Isabella a ales și va trebui să trăiască alături de el.

– Înțeleg că și tu ai iubit-o, zise Lian. Poate că-l urăști pe Carlos tocmai pentru că ți-a luat-o!

– Îl uram dinainte de asta. De fapt, nu știi nimic.

– Atunci, fă-mă să înțeleg!

– Lian, poate ți-am mai spus ce fel de om era tatăl meu și cât l-am detestat când am început să înțeleg ce făcea. De fapt, el își aducea amantele și aici, la Mendoza, iar mama era conștientă de ceea ce se întâmpla, dar lui nu i-a păsat. Era un om lipsit de onoare. Nu știu de ce mama nu s-a despărțit de el, asta n-o să înțeleg niciodată. Dragostea pe care i-a purtat-o a ajuns s-o omoare. Am urmărit cum mama s-a transformat dintr-o fată frumoasă și plină de viață într-o femeie îmbătrânită înainte de vreme, nefericită. După o lună de la moartea ei, Carlos a venit să locuiască la Mendoza.

– Și mama lui?

– Nu, mama lui a continuat să trăiască la Santina.

– Dar de ce i-a mai trebuit tatălui tău încă un fiu?

– Tata știa ce simt pentru el, nu mi-am ascuns sentimentele niciodată. El ar fi vrut să mă facă să părăsesc Mendoza, dar era mai satisfăcut să trăiesc în aceeași casă cu fratele meu vitreg și să aud zilnic că vrea să-l facă moștenitor pe el. Carlos îi seamănă perfect, ca fire și fizic. Au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă determine să plec de bunăvoie.

Lian încercă să-și închipuie ce viață chinuită dusese Ricardo; nu era de mirare că ajunsese un bărbat atât de dificil.

– Nu te învinuiesc, și eu aș fi procedat la fel.

– Sunt convins de asta, ba poate chiar ai fi fost mai violentă în relația cu ei. Ăsta a fost și motivul pentru care te-am ales tocmai pe tine. Acum înțelegi de ce-mi este atât de greu să mă împac cu Carlos?

– Da, dușmănia voastră este foarte veche.

– Dar tu continui să crezi că ar trebui să-i pun capăt.

– Dacă păstrați dușmănia înseamnă că el a câștigat, nu?

– Nu, zise Ricardo, n-a câștigat, eu am Mendoza.

Iar Carlos pe Isabella. Nu mai era cazul să i-o spună, i se citea pe figură.

– Carlos o iubește, este evident. Poate că la început a dorit-o numai pentru că era iubita ta, dar acum lucrurile s-au schimbat.

– Pentru binele ei, sper că așa este. Ricardo începu să privească neliniștit în jur. Mâine ne vom muta în altă aripă a casei, dar în seara asta vei dormi aici cu mine.

– Dar rana de la cap?

– Rana de la cap mă va durea mai puțin dacă te voi ține în brațe.

Noaptea, aflată în brațele lui Ricardo, Lian realiză că acesta avea nevoie de ea. Rana de la cap i se vindecă dar cicatricea rămase; era semnul care-i amintea mereu că i-a rămas dator lui Carlos.

Discordia dintre cei doi frați era ceva cu care ea nu se va putea împăca prea ușor. Oare toată viața vor continua să trăiască așa, ca doi străini? Iar ea și Isabella nu se vor putea întâlni decât pe furiș?

Când întrezări o posibilă soluție la această problemă, Lian refuză s-o privească cu seriozitate, la început. Poate astfel de stratageme funcționaseră la vechii greci, dar nu și acum. Aristofan o folosise în împrejurări asemănătoare cu acestea.

Vizita Isabellei la Mendoza fu o surpriză. Ea sosi cu mașina, într-o dimineață când Ricardo era plecat.

– Trebuia să vin, îi spuse Isabella, chiar dacă trebuia să fac față mâniei lui Ricardo. Lian, te rog să nu te superi dacă voi refuza cafeaua ta, aș prefera niște suc de portocale.

– Ești însărcinată! exclamă Lian. Mă bucur pentru tine!

– Da, am deja zece săptămâni.

– Carlos cred că este în al nouălea cer!

– Da, este într-adevăr fericit. Lian, am venit aici să discutăm, ce facem cu soții noștri? Îi lăsăm să-și poarte dușmănie mai departe?

– Avem altă posibilitate? Trăiesc de mult dușmănindu-se.

– Da, oftă Isabella, o dușmănie provocată de un tată care nu l-a iubit pe nici unul.

– Ricardo este convins că numai Carlos a fost iubit.

– Se înșală. Cel puțin el era fiu legitim, pe când Carlos nici măcar mulțumirea asta n-a avut-o. Tatăl lor i-a asmuțit unul împotriva celuilalt pentru a-i face să sufere. Era genul de om care se amuza de astfel de situații; era sadic. Fiecare dintre ei a crezut că celălalt era preferatul. Și Carlos a fost foarte surprins când au deschis testamentul.

– Dar l-a acceptat.

– A făcut-o din dorința de a-i demonstra lui Ricardo că și el este un Mendoza. Eu am fost foarte fericită când Ricardo te-a adus aici, deși mi-a luat câtva timp ca să-l fac pe Carlos să vadă și el lucrurile la fel. Acum este fericit cu viața pe care o duce la Riga. Numai că nu este gata să accepte asta în fața lui Ricardo.

– Și nici Ricardo să-l creadă.

– Ai vreo idee, Lian?

– Ar fi una, dar va trebui aplicată cu multă răbdare. Ai auzit de Lysistrata?

– Nu.

– Era o femeie din Grecia antică. Săturându-se de faptul că soțul ei pleca mereu la război, a convocat femeile din cetate, cerându-le ajutorul. Le-a făcut pe femei să-i promită că le vor refuza bărbaților drepturile matrimoniale până când aceștia își vor înăbuși instinctele lor războinice.

– Ai avut dreptate când ai spus că va trebui multă răbdare. Carlos va fi foarte nefericit.

– Și Ricardo, zise Lian, și amândouă pufniră în râs.

– Acum văd că-l iubești mult pe soțul tău, zise Isabella. La început am avut îndoieli, dar îngrijorarea ta, când ai venit să-l rogi pe Carlos să-l salveze, m-a convins.

– A, este o poveste lungă, începută cu stângul. Ei, ce zici, Isabella? Începem chiar de astăzi? Ne baricadăm în spatele unei uși și îi șantajăm. Ne facem provizii de hrană pentru câteva zile.

– Crezi că va dura atât de mult să-i facem să cedeze?

– Una sau două zile, știi cât sunt de căpoși.

– Și dacă soțul meu va sparge ușa? zise Isabella, vădit speriată de perspectivă.

– Va trebui să treacă de mine, mai întâi, și oricum nu cred că va fi violent cu tine, în starea în care te afli.

Cele două femei aduseră mâncare din bucătărie și sticle de apă minerală și se retraseră în fosta cameră a lui

Lian. Blocară ușa cu diverse piese de mobilier, după care Isabella se așeză fericită pe pat și începură să mănânce. Dar dură mai mult decât se așteptaseră ele până la sosirea celor doi soți.

– Lian? se auzi vocea lui Ricardo, ești acolo?

Lian îi răspunse:

– Da, suntem amândouă aici.

– În acest caz, deschide ușa, imediat!

– Nu, Ricardo.

– Deschide ușa, Lian! strigă el.

– Nici vorbă, Ricardo, vom sta amândouă aici până când tu și Carlos ne veți da un motiv de bucurie.

Ușa se zgâlțâi.

– Pot să-ți dau un singur motiv pentru ca să ieși de acolo, tună Ricardo. Ai cinci minute să deschizi, dacă nu, sparg ușa!

În acel moment se auzi glasul lui Carlos care-și implora soția să deschidă.

– Isabella, ce se întâmplă aici? De ce v-ați încuiat?

Lian fu cea care cuteză să-i răspundă.

– Ricardo mai este cu tine?

– Da, sunt, zise acesta, dar nu pentru mult timp, de data asta ai mers prea departe.

– Aș vrea să mă asculți două minute, atâta doar: în Grecia antică femeile știau cum să asigure pacea comu-

nității. Inspirându-ne de la ele, am decis să vă refuzăm drepturile matrimoniale până când tu și Carlos veți fi de acord să uitați trecutul și să acționați ca doi bărbați maturi.

Desigur, Ricardo reacționă primul:

– Lysistrata și tovarășele ei aveau un avantaj: erau multe. Nu știu ce joc ridicol ai pus la cale, dar este momentul să te oprești.

– Nu este un joc, Ricardo; ne-am săturat de cearta voastră.

– Isabella, interveni și Carlos, tu ce ai de spus? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Este sub influența nevestei mele, îi explică Ricardo. Lian s-a plictisit de viața pe care o duce și s-a gândit să revoluționeze relațiile de familie. Poate tu o vei convinge pe Isabella să renunțe, eu nu-mi mai pierd vremea. Îți mai dau o singură șansă de a opri absurditatea asta, Lian. Altfel, voi intra cu forța și o să pun capăt inițiativelor tale. Nu ai voie s-o implici pe Isabella în schemele tale, în situația ei!

– Situația în care sunt nu mă oprește să-mi doresc și eu liniște și pace între voi. Credeți că-mi face plăcere să aduc pe lume un copil când tatăl și unchiul lui nu pot schimba o vorbă ca lumea? Lian are dreptate când spune că sunteți ca niște copii.

De data asta interveni Carlos:

– Isabella, *chica mia*, te rog ieși de acolo. Noi ne-am hotărât să discutăm, îți promit.

– Ricardo, tu ești de acord cu ce spune Carlos? îl întrebă ea.

– Da, vom vorbi, mormăi și Ricardo.

Lian dădu la o parte mobila pe care o puseseră în ușă, iar Carlos se duse direct la soția lui, aflată pe pat. Ricardo o prinse pe Lian de mână și o duse spre balcon. Ochii lui aruncau flăcări.

– De ce, Lian? De ce ai făcut asta?

– Ai vorbit serios când ai spus că vă veți împăca?

– Aș mai avea vreo șansă dacă nu m-aș conforma? Iar Isabella nu trebuie lăsată să se agite prea mult, în starea ei. Ar trebui să te pedepsesc pentru ce i-ai făcut!

– Dă-i drumul, ce mai aștepți! Eu îmi voi primi pedeapsa fără să crâcnesc, ca un adult. Bine, Ricardo, am înțeles că am mers prea departe, iar tu și Carlos veți avea o relație bună de acum.

– De ce este atât de important pentru tine ca eu și Carlos să fim în relații bune? Am acum o soție, de ce aș mai avea nevoie și de un frate? Tu-mi dai tot ce-și poate dori un bărbat, *querida*, ai un trup minunat, un chip frumos. Curând vei rămâne însărcinată, nu-ți este de ajuns?

– Nu, nu-mi este, se încăpățână Lian. Tu crezi că doi oameni și un pat fac o căsnicie, dar nu este așa.

Compatibilitatea fizică este totul pentru tine? Poate, dar eu am alte concepții. Iar dacă tot discutăm căsnicia noastră, află că nu știi să iubești o femeie! Iar acum, lasă-mă în pace!

Ricardo îi luă fața scăldată de lacrimi în palmele sale mari.

– Lian, vrei să spui că și tu mă iubești?

– Acum o săptămână mi-ai spus că ai iubit-o pe Isabella.

– Da, este adevărat că am iubit-o. Am iubit-o de când era copil și am sperat că într-o zi o voi face soția mea. Numai după ce Carlos mi-a furat-o și m-am văzut în situația de a-mi apăra estancia am înțeles că există și alte feluri de dragoste. Ceea ce simțeam pentru Isabella era numai tandrețe. Ceea ce simt pentru tine este ceva cu totul diferit, ca furtuna după soare. Tu mă faci să mă înfurii, îmi provoci pasiune și te doresc așa cum n-am dorit altă femeie în viața mea.

– O, Ricardo, zise Lian, impresionată.

– O Ricardo, o maimuțări el, parcă ești vreo fugară dintr-o nuvelă romantică.

– Asta și simt, iar tu n-o să mă aduci cu picioarele pe pământ, oricât ai vrea. Acum, spune-mi, când ți-ai dat seama că mă iubești?

– N-aș putea preciza momentul, totul s-a petrecut rapid.

– Adevărat, eu te uram din tot sufletul săptămâna trecută, iar acum...

– Iar acum ce simți, *amada mia*?

– Sunt ca o pisică în fața căreia a fost așezată o farfurie cu frișcă. Sunt gata să torc!

– Dar vei reîncepe să zgârii după ce termini frișca, nu mă îndoiesc! Lian, tu ești ceea ce-mi trebuia mie, tu, rebela mea englezoaică! Iar acum nu-mi doresc decât să te țin în brațe.

– Ai uitat de Isabella și Carlos?

– Ai dreptate, am uitat de ei; de fapt, am uitat de toți și toate, numai la noi doi mă gândesc. Îți promit că de dragul tău și al Isabellei, eu și Carlos vom încerca să ne împăcăm. Cu condiția ca tu să-mi aduci pe lume un fiu. Un mic argentinian, care să aibă ochii mamei sale.

Sfârșit